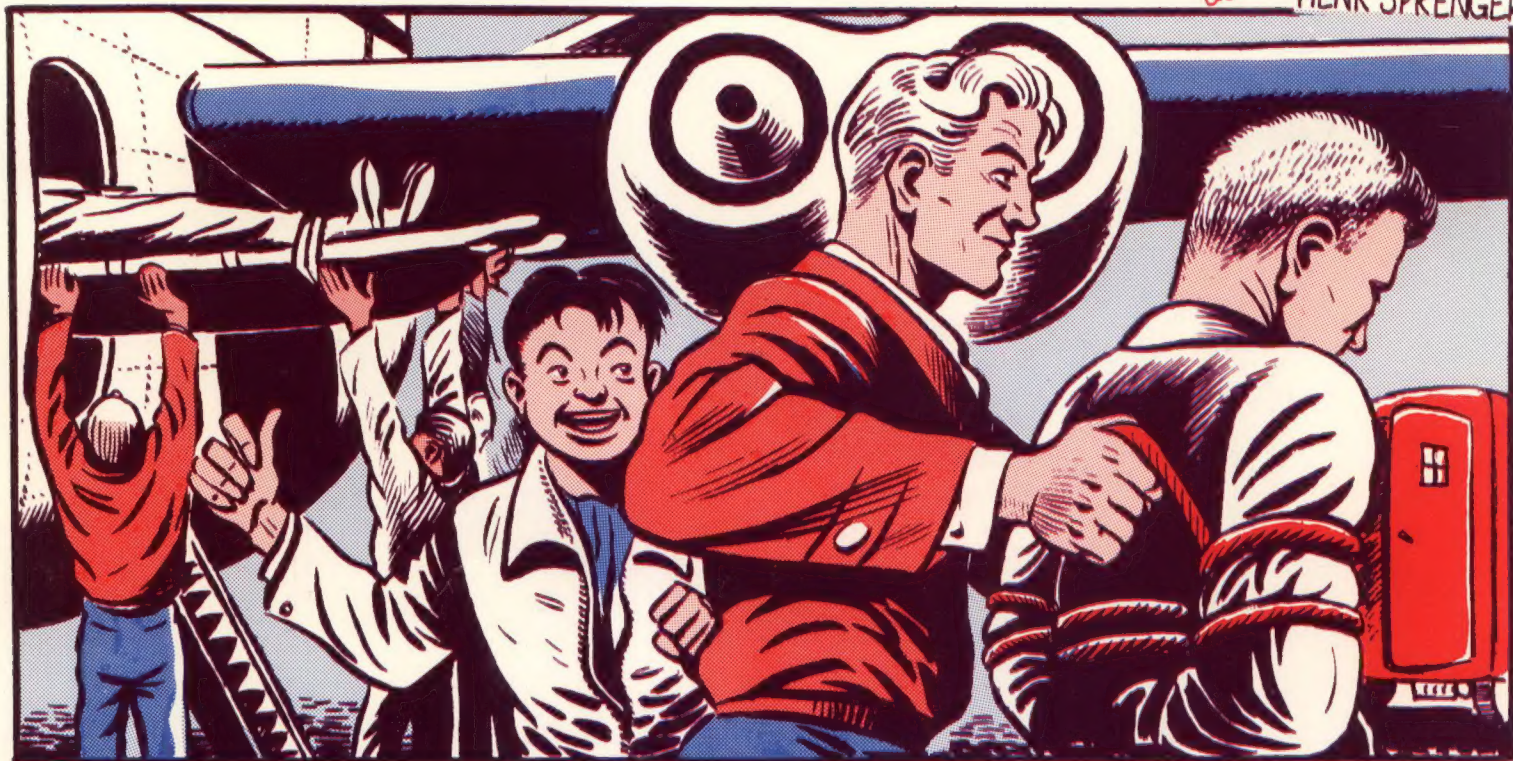

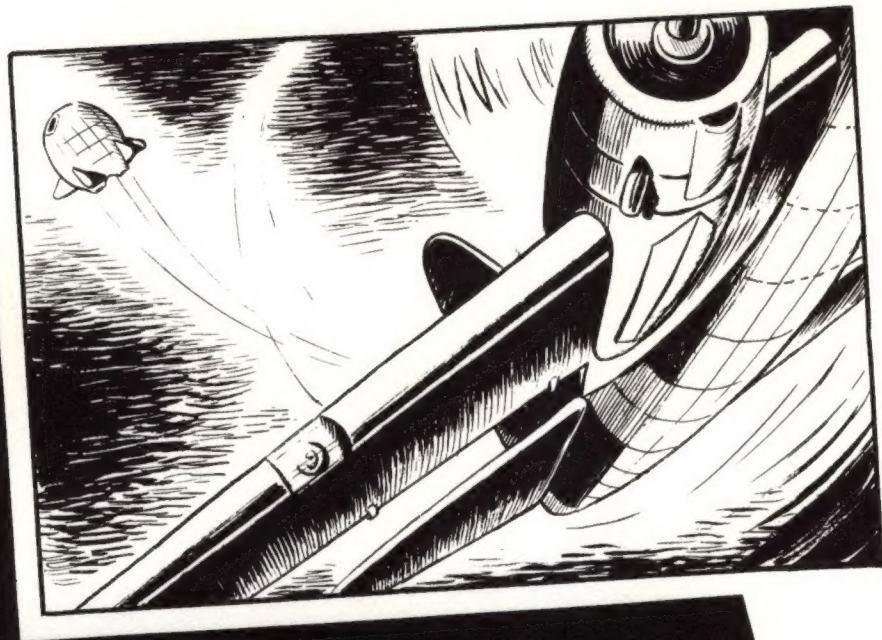
5

de avonturen van

PILOOT STORM

door HENK SPRENGER

PILOOT STORM

aflevering nr. 297 - 374

Door Henk Sprenger

2^e episode van: Het masker valt.
1^e episode van: Vliegende schotel.

Bibliotheek van het Nederlands beeldverhaal nr. 17

© De Lijn Bayum — juni 1982.

Omslag: Ger Rijff - Drukwerk/A'dam.

Tekstcorrectie: Koos Schulte.

Druk: Fa. van der Eems & Zn., Oosterend.

Verspreiding: Drukwerk - Amsterdam.

ISBN 90 6653 531 8

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotocopie, microfilm of op welke andere wijze dan
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Met één sprong was Storm achter de bandiet en trok hem achteruit. De man uitte een gesmoorde kreet. De tang ontsnapte zijn hand. Toen zakte hij in elkaar. Maar de kreet alarmeerde de anderen. De deur van het aangrenzende compartement vloog open en enkele mannen verschenen op de drempel. In een ogenblik overzagen zij de situatie en stortten zich naar voren. Storm wachtte hun nadering niet af. Hij rende hen tegemoet en zijn vuist trof de voorste onder de kin, voor deze gelegenheid kreeg hem een slag toe te brengen. „Hou vol makker!” gilde een hoge stem. „Charley komt te hulp!” De roodharige mecano

was vlak achter Arend het luik binnengekomen. Nu snelde hij op de worstelende kluwen af. In een strijd van man tegen man had hij weinig kans. Maar de tweede man ontdekte, dat Charley's taktiek ongeveer de uitwerking had van een guerilla-bende achter de vijandelijke linies. Toen hij op Storm wilde aanvliegen, liet de mecano zich bliksemsnel voor z'n voeten rollen. En een tweede vuistslag van Arend besliste de strijd overtuigend. Voldaan kwam Storm omhoog. „Pas jij op deze grapjassen wil je!” beval hij Charley. „Ik ga Tania opzoeken in de cockpit.”

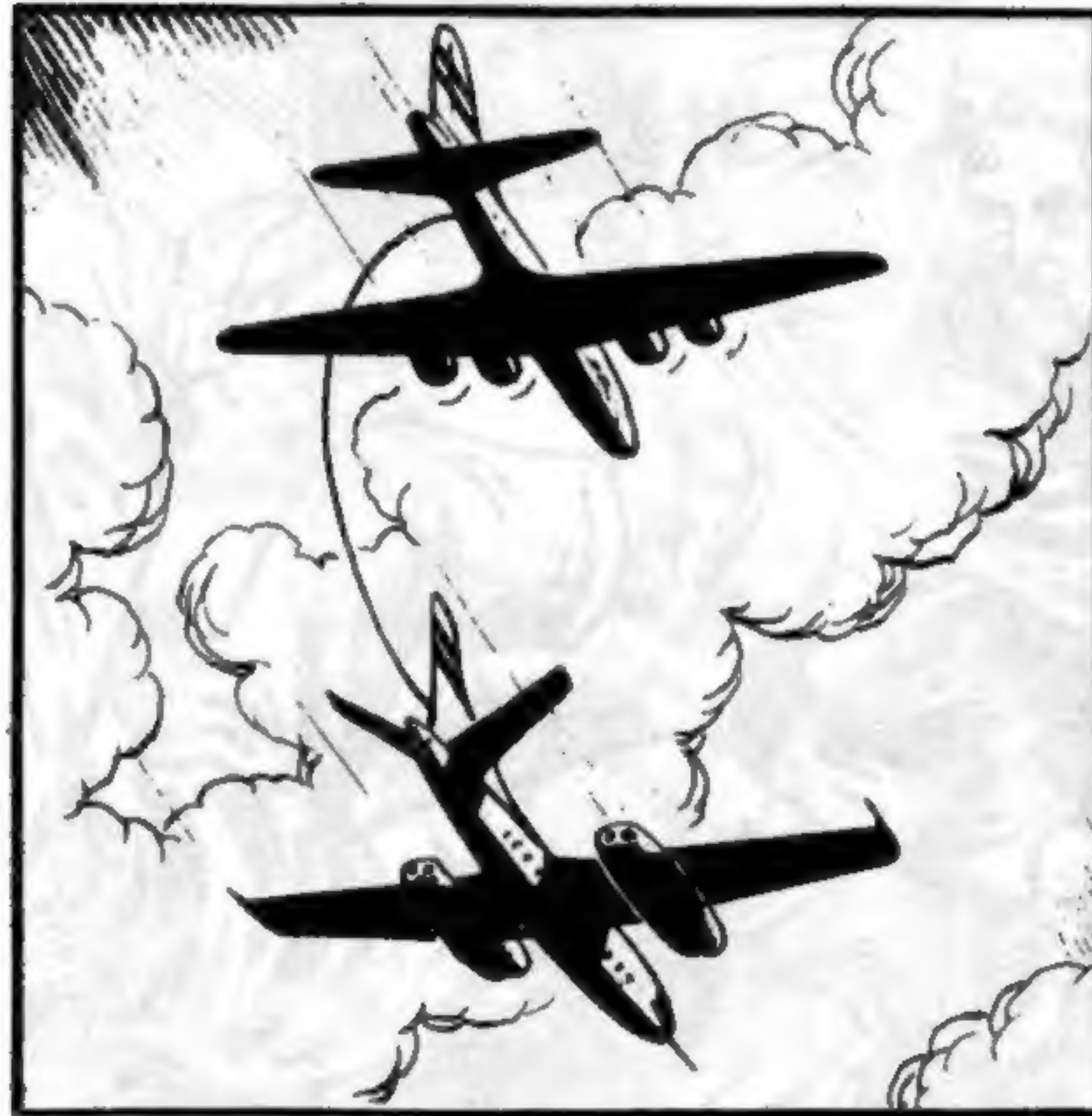
Tania's gedachten werkten koortsachtig. Het toestel kon ze niet meer redden. Of zou een onverwachtse manoeuvre...? Maar de ander scheen haar gedachten te raden. „Probeer geen kunstjes uit te halen, juffie,” zei hij dreigend. „Bij de minste verdachte beweging...” Verder kwam hij niet, want op dat ogenblik dook Storm achter hem op. Een ogenblik stond de man met de revolver perplex. Wat hij ook verwacht mocht hebben, zeker niet dat hem op het laatste moment de voet dwars gezet zou worden door

de man, die hij als zijn doodsvijand was gaan beschouwen. Met een gesmoorde uitroep hief hij zijn wapen. Te laat! Als een panter sprong Arend toe. Zijn hand omklemde de vuist van de ander en met een jiu-jitsu greep wrong hij de dreigende loop weg. Het wapen viel neer. Zijn vijand worstelde wanhopig. Onverwacht zag hij kans z'n andere vuist omhoog te brengen en een forse stoot deed Storm voor een ogenblik naar adem snakken...

Terwijl Arend achteruit vloog, graaide zijn vijand wild naar het pistool. Storm zag het gevaar dat hem dreigde, doch realiseerde zich wanhopig dat hij nimmer snel genoeg kon zijn om het wapen weg te grissen. Maar er was een ander die wel snel genoeg was. Tania had het gevecht in ademloze spanning gevolgd, haar hand om de stuurknuppel geklemd. Nu bracht zij deze met een snelle beweging achteruit. Een

trilling doorsidderde het gehele toestel, terwijl de kop met een ruk omhoog schoot, om even snel weer te dalen. Die ruk besliste de strijd. De man bij de revolver verloor plotseling zijn evenwicht. Maar nog sneller was Arend overeind gekomen. En terwijl zijn vijand nog wankelde, sloeg de piloot toe en deed zijn tegenstander met een schreeuw achteruit vliegen...

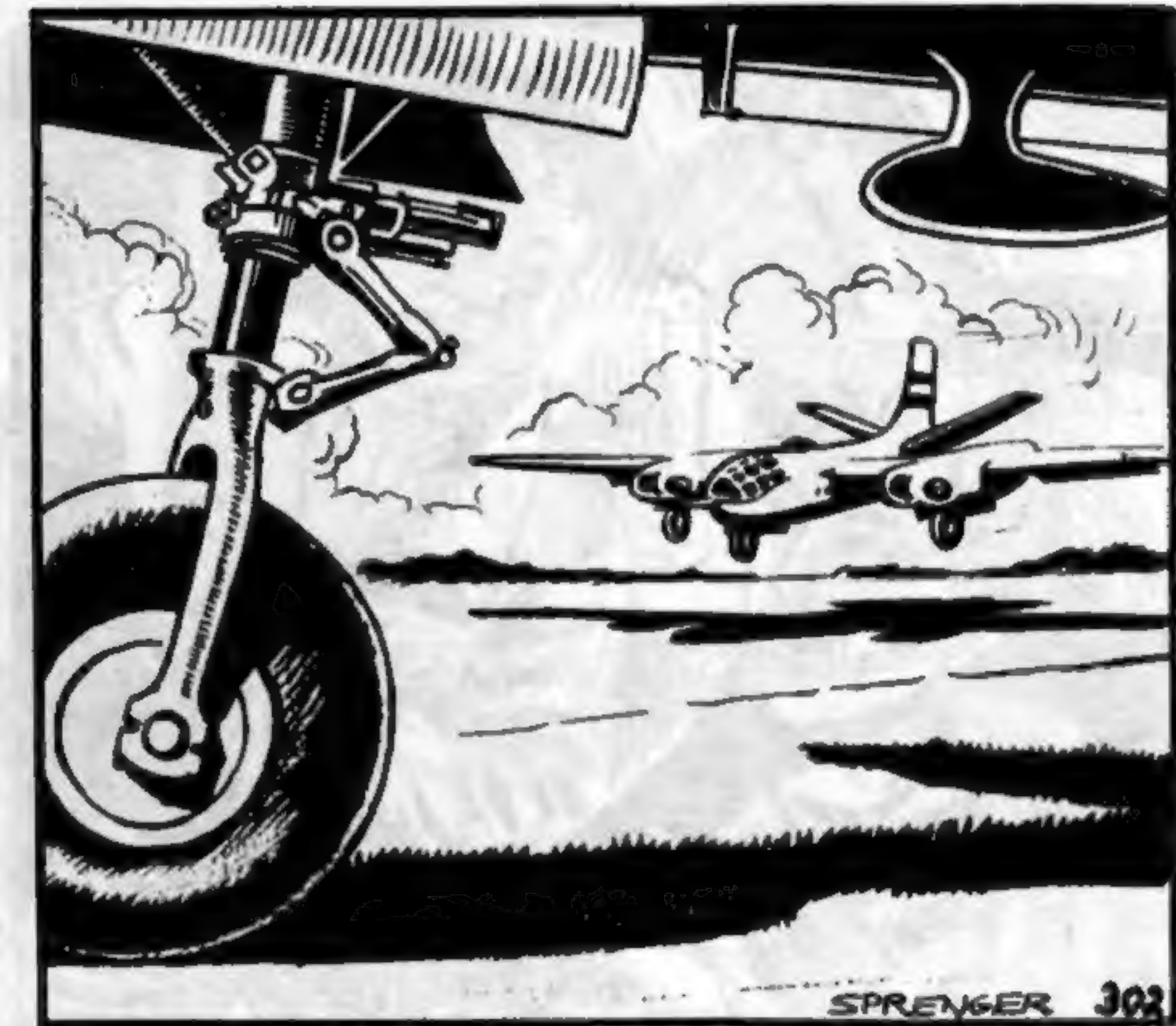
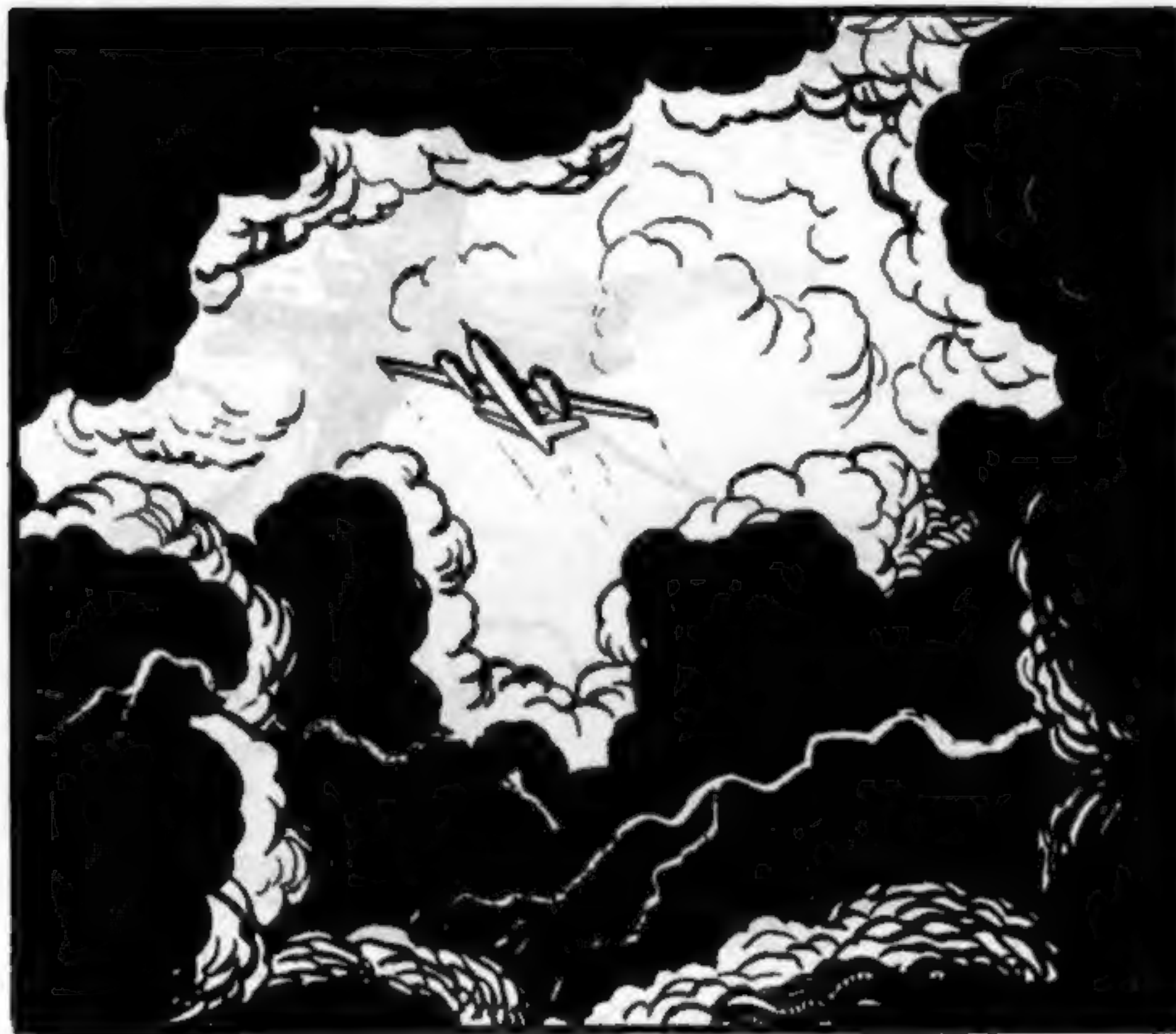
Nog steeds vlogen de beide toestellen boven elkaar. De bemanning van de tanker scheen volstrekt onkundig van de gebeurtenissen, welke aan boord van de Electron hadden plaatsgevonden. Storm had Charley opgedragen op het tanken toe te zien en terwijl de mecano zich daar gewetensvol van kweet, had hij zelf het stuur van Tania overgenomen en hield het toestel recht in de lucht. „Ik ben blij je weer achter de stuurknuppel te zien,” lachte het meisje. Arend

legde haar in korte bewoordingen uit, wat er was voorgevallen. „Ze proberen de Electron uit te schakelen. Maar dat zal ze niet lukken, meisje. Van nu af aan vliegen wij deze race en als we 'n beetje geluk hebben, winnen we!” Ondertussen had Charley de radio in werking gesteld en signalen opgevangen van de tanker. Daar maakte men zich ongerust over de spoorloze verdwijning van twee leden der bemanning. Charley legde de microfoon neer en haastte zich naar Storm.

Er trok een vergenoegde grijns over Storms gezicht, toen hij antwoordde: „Ik heb een pracht idee! Sein maar terug, dat die twee vermiste leden van hun bemanning hier inderdaad aan boord zijn, dat het de piloot Storm en een van zijn trawanten waren, die een poging hebben gedaan om de Electron te overmeesteren, maar dat ze onschadelijk zijn gemaakt en dat we ze op het eerstvolgende vliegveld zullen overleveren. Verder dat we benzine genoeg hebben en dat ze bedankt worden.” Charley sloeg zich op de knieën van

het lachen, toen hij het plan van Arend begreep en ook Tania, die alles gehoord had, had moeite om haar aandacht bij de instrumenten te houden. Toen Charley enigszins tot bedaren gekomen was, boog hij zich over zijn seinsleutel en verzond de boodschap, waarop hij onmiddellijk een „Oké” terug kreeg. Storm had inmiddels de slang afgekoppeld en even later zagen ze, hoe de tanker deze binnen boord hees en zijn weg vervolgde. Binnen een paar minuten was hij aan de horizon verdwenen.

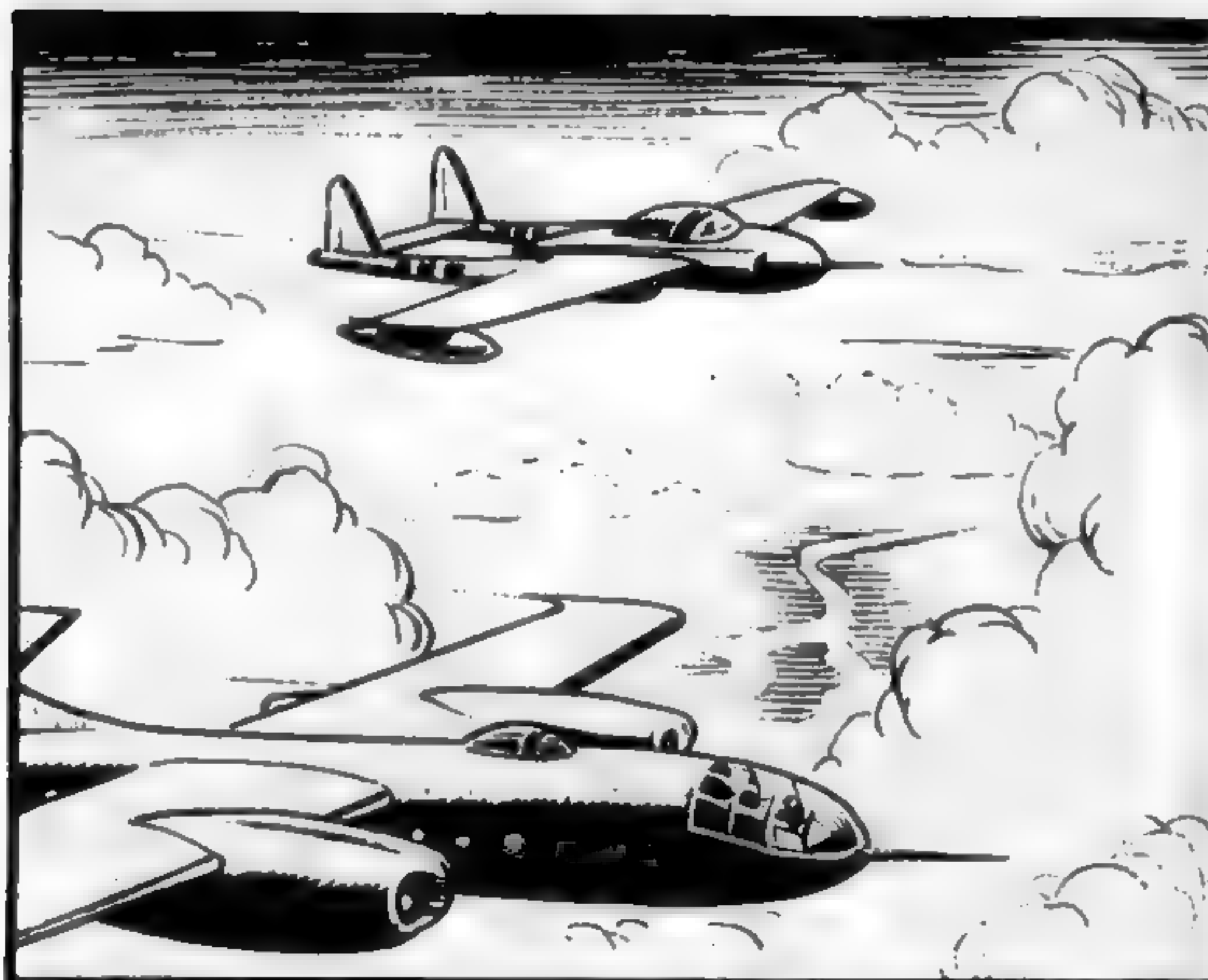
Regelmatig brulden de motoren, terwijl de Electron door de lucht kliefde, recht op de volgende landingsplaats af. Het weer was er niet beter op geworden. Donkere wolken hadden zich samengepakt en af en toe flitste een bliksemstraal door de lucht en zette de cockpit in een helle gloed. Tania had al haar aandacht nodig voor de instrumenten. Arend had haar al gezegd, dat hij haar direkt zou aflossen, maar dat hij eerst nog een ander karweitje had op te knappen. Samen met Charley sleepte hij de nog steeds bewusteloze 'sigaren-

eter' uit de cockpit naar de bagageruimte, waar ook de andere bandieten lagen. Charley had ze reeds voorlopig 'verzekerd' maar Storm overtuigde zich er van, dat hun boeien inderdaad zó zaten, dat elke kans op bevrijding onmogelijk was. De twee mannen, die er het ergst aan toe waren, werden op de aan boord aanwezige draagbaren gebonden en nu was alles gereed, om hen op de eerstvolgende landingsplaats aan de politie over te leveren. Het was hoog tijd, want reeds dook de Electron naar beneden, recht op het vliegveld af.

Zodra het toestel aan de grond stond, lichtte Storm zelf de officials in, dat hij de hand had weten te leggen op de beruchte piloot Storm en een van zijn handlangers en op dit bericht verscheen al spoedig een politiemacht om de schurken in ontvangst te nemen. De man met de sigaar uitte een vaag protest, maar niemand lette op hem en hij werd meteen op vrij onzachte manier in de overvalwagen geduwd. De andere man was nog te versuft om iets te zeggen. „En wat hebben we daar?” vroeg de aanwezige inspekteur, terwijl de twee brancards, waarop de andere schurken

waren vastgebonden, uitgeladen werden. „Dit zijn helaas twee van mijn eigen mannen, die bij de overval werden gewond,” antwoordde Storm met een uitgestreken gezicht, terwijl Charley en Tania zich stonden te verkneuteren om deze goedgeslaagde grap. Het werd nog mooier, toen de inspekteur Arend uitvoerig wilde gaan bedanken voor zijn hulp. Maar de tijd drong, en nadat Storm en Tania van de chef van het vliegveld hadden gehoord, dat slechts één toestel hen voor was, de 'Komeet', maakten zij zich gereed om opnieuw te starten.

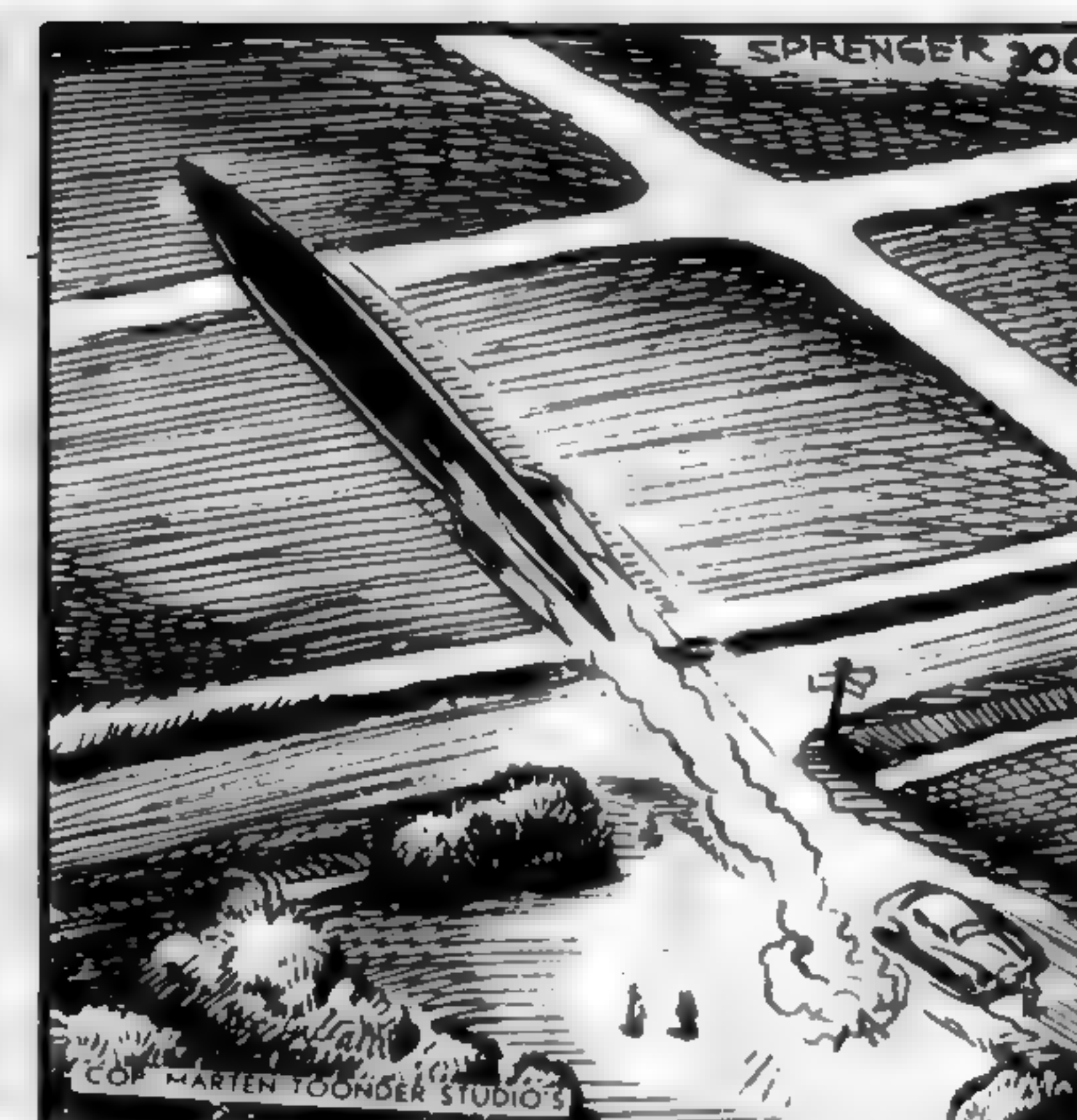
Enige ogenblikken later steeg de 'Electron' weer op. Voor alles wilde Storm geen seconde wedstrijd méér verliezen dan nodig was. De machine hield zich uitstekend. Gestadig voerde Arend het tempo op. Tania zat met glinsterende ogen naast hem. „Je bent geweldig, Arend!” zei ze stralend. Maar op het vliegveld waar Storm de man met de sigaar en diens handlangers had achtergelaten, waren de rollen intussen omgedraaid. Met behulp van zijn papieren had de 'sigaren-eter' de dienstdoende inspekteur al gauw

overtuigd, dat deze zich bij de neus had laten nemen. En toen de anderen dit verhaal nog kwamen bevestigen, zat er voor de autoriteiten weinig anders op dan hen los te laten; al kregen zij vooreerst geen toestemming het veld te verlaten. Maar de man met de sigaar had genoeg aan deze beperkte bewegingsvrijheid. Enkele minuten later bevond hij zich reeds in de telefooncel bij het veld, en draaide met nerveuze haast een nummer...

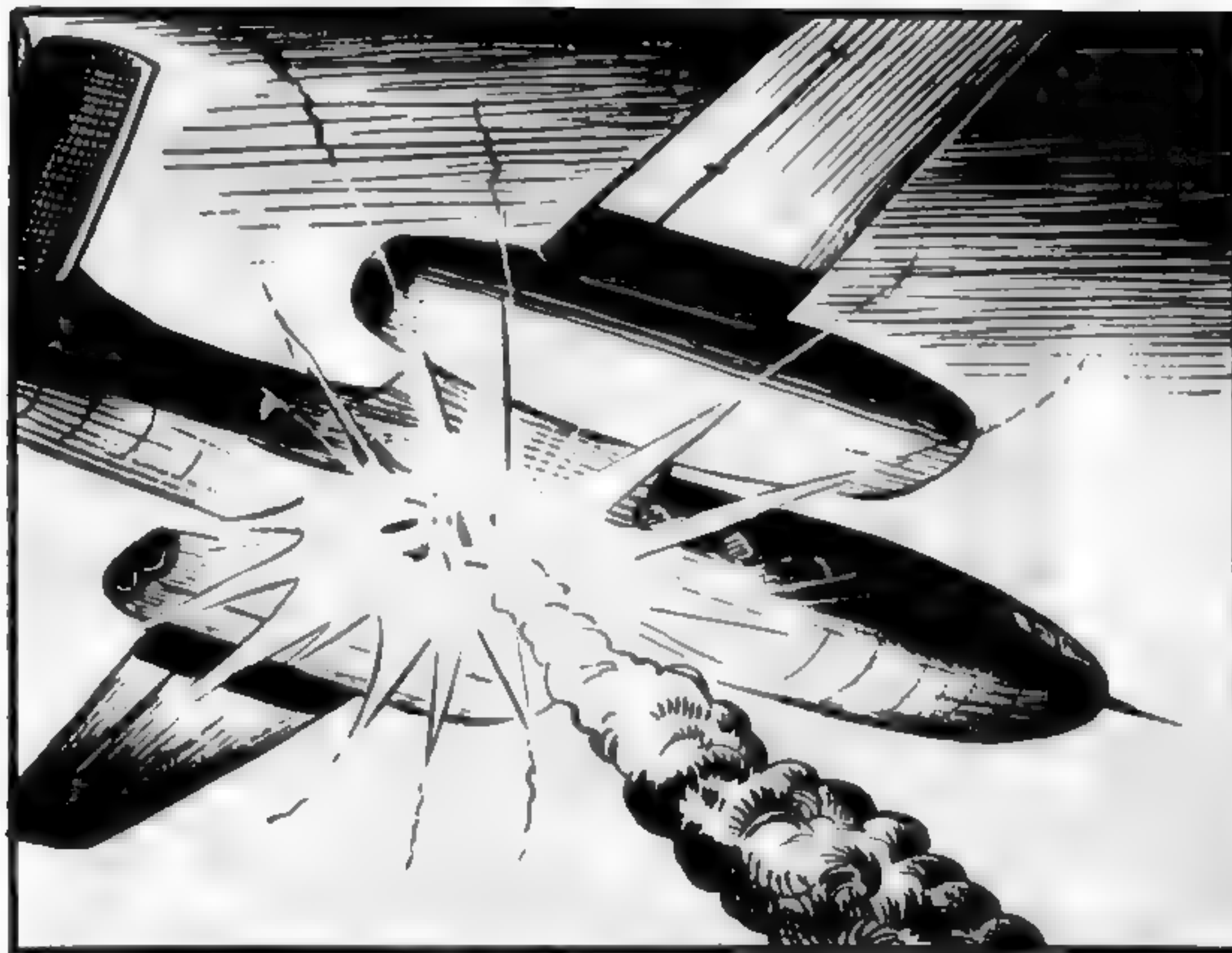
De heer Norman zou raar hebben opgekeken, als hij op dat ogenblik zijn compagnon had kunnen zien en horen, maar Nerval zat in zijn eigen werk-kamer, waar niemand hem storen kon. Zojuist had de telefoon gerinkeld en met een gretig gebaar had Nerval de hoorn van de haak genomen, terwijl een grijns van verwachting om zijn mond speelde. Na enkele seconden veranderde echter de uitdrukking op zijn gezicht. Hij werd vuurrood en sloeg met zijn vuist zo hard op tafel, dat de inkt uit de koker spatte. „Kan ik je dan niets meer opdragen!” snauwde hij. „Je hebt de hele zaak verknoeid! Wat zeg je! – Ja - Jaja, dat is onze enige

kans! Ik zal het proberen. Als ze het maar halen. En denk erom, ik stel jou verantwoordelijk, als er iets mis gaat!” Met een zucht legde hij de hoorn weer op het toestel, dacht een ogenblik na, waarbij hij zenuwachtig met zijn vingers op het tafelblad trommelde, sprong toen op en verliet haastig de kamer. Even later sprak hij met een stelletje, ongunstig uitziende kerels. Het ging er nogal opgewonden toe, maar nadat de heer Nerval een greep in zijn portefeuille gedaan had en een aantal bankbiljetten van eigenaar verwisseld was, verdween het stel in volle vaart in een auto, terwijl Nerval hen grijnzend nakeek.

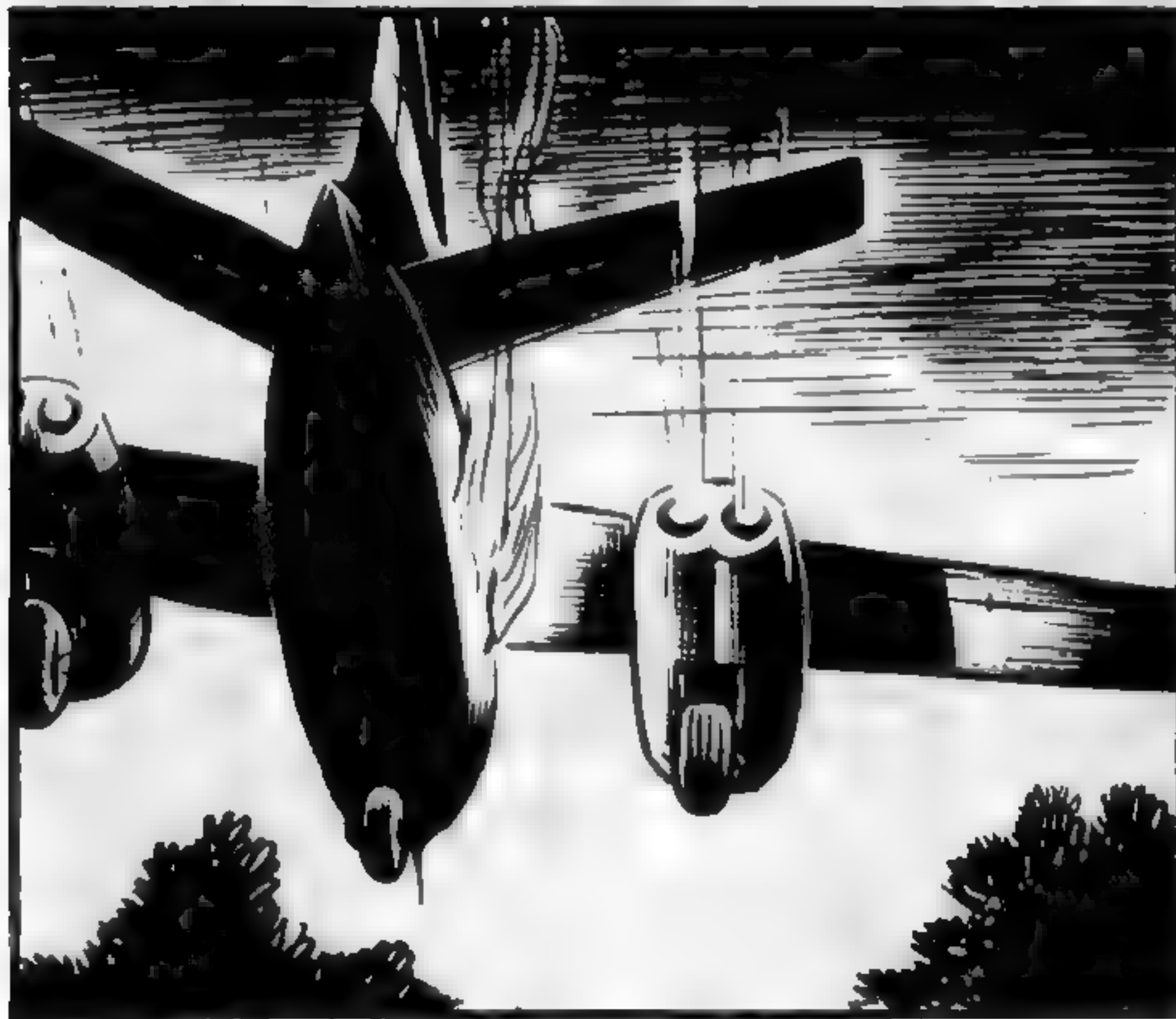
Al spoedig had de auto met het geheimzinnige gezelschap de fabriek mijlen ver achter zich gelaten. Naast de chauffeur zat de aanvoerder van het stel met een wegenkaart en een routekaart van de grote luchtrace op zijn knieën. Op zijn aanwijzingen stopte de wagen op een punt, waar binnen een kwartier de Electron, op weg naar het einddoel moest komen overvliegen. Snel laadden de mannen een vreemdsoortig toestel uit; een driepoot, waarop een raketvormig projectiel gemonteerd werd. Onderwijl raasde de Electron met onverminderde snelheid door de lucht, op weg

naar de finish. Arend zat met een stralend gezicht in de cockpit, overtuigd van de goede afloop. Tania en hij hadden elkaar nog heel wat te vertellen, maar plotse-ling werden ze in de rede gevallen door Charley, die net een radiobericht gekregen had, dat de Electron meer dan een uur voorsprong had. „Nu kan ons niets meer gebeuren,” juichte hij. Maar op hetzelfde ogenblik, hadden de mannen bij de raket het vliegtuig zien aanstormen en op een teken van de aanvoerder schoot het zwarte monster sissend de lucht in, recht op de Electron af.

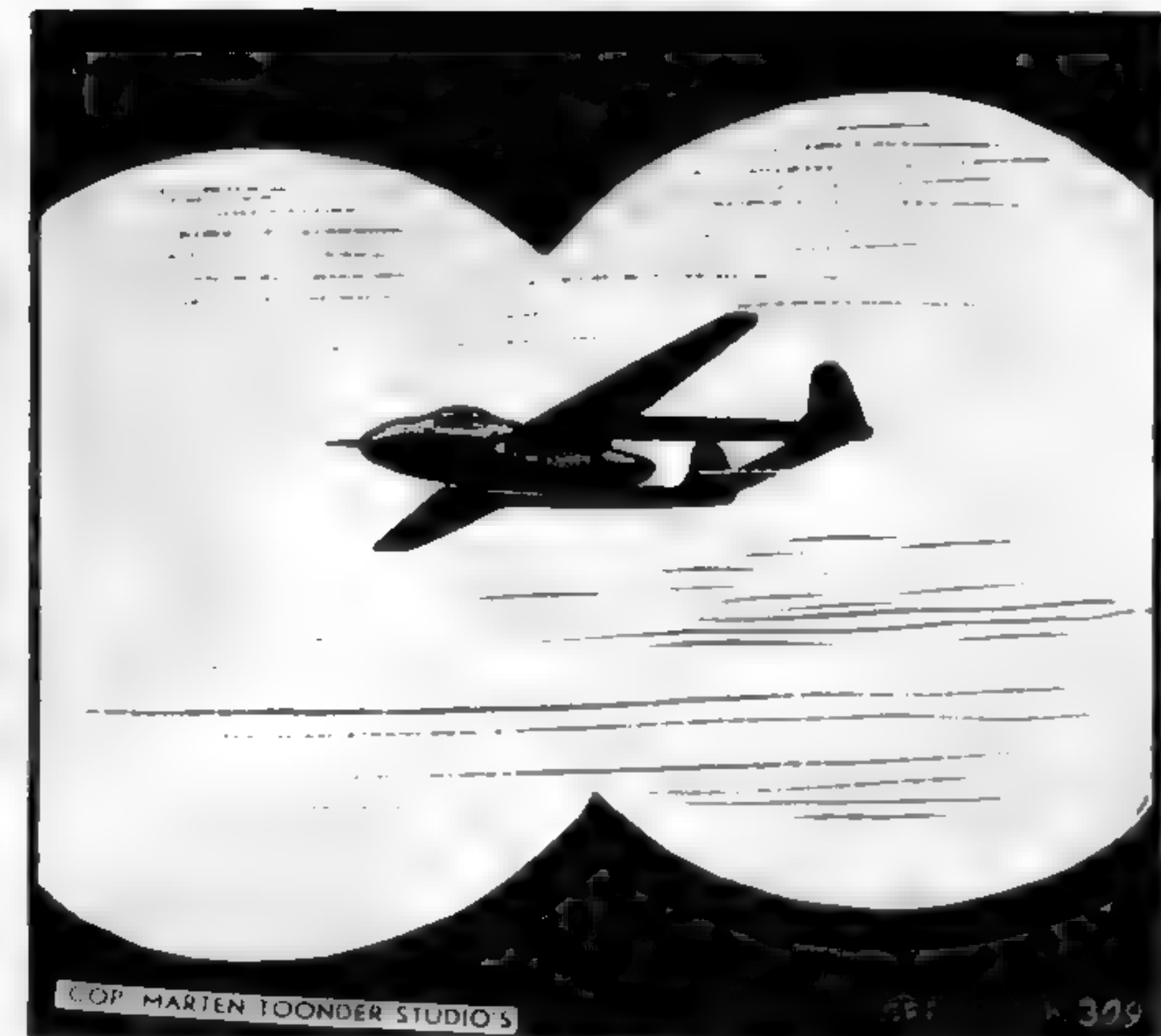
Met een enorme slag drong de raket in de zijwand van de Electron. Een hevige schok doortrilde de machine. Helle vlammen lekten op. Arend had het gevoel of het toestel onder hem werd opgetild en door een reuzenvuist terzijde werd gesmeten. Met inspanning van al zijn krachten worstelde hij met het stuur. „Naar achteren!” hijgde hij Tania toe. „Ga kijken wat er aan de hand is!” Het meisje aarzelde geen ogenblik. Toen zij de deur van de cockpit openwierp, wolkte een dikke rook haar tegemoet. Niet ver van haar af kwam

Charley juist versuft overeind. Om hem heen lekten rode vlammen. Tania greep een schuimblusser van de wand en rende op hem toe . . . Ondertussen worstelde Storm wanhopig om de kist recht te houden. Het toestel verloor snel hoogte. Rook drong van achteren in zijn neusgaten en bewees zijn angstig vermoeden dat de Electron brandde. De motoren maakten een hoog, gierend geluid. „Een noodlanding!” mompelde Storm grimmig. „Maar de hemel geve dat ik de kist nog veilig aan de grond kan zetten . . .!”

Zwaar hellend kwam het toestel omlaag, als een lamgeschoten, reusachtige vogel, die neer tracht te strijken onder de grauwe lucht. Vlammen lekten uit de zijkant. Maar met ijzeren volharding slaagde Arend er in het toestel recht te trekken en toen de wielen eindelijk over de ongelijke bodem hobbelden, slaakte hij een zucht van verlichting. Nauwelijks kwam de machine tot staan of hij rende reeds naar achteren. Daar hadden Tania en Charley de vlammen reeds grotendeels bedwongen met de schuimblusapparaten. De kleine monteur bluste de laatste smeulende resten en kwam toen kuchend naar de beide anderen toe. In

zware wolken trok de rook op. „Dat is afgelopen!” zei Storm strak. Hij zag hoe het meisje worstelde met haar tranen en zelf had hij zich nimmer ellendiger gevoeld. Maar een kreet van Charley deed hem opkijken. „Vooruit koekebakker!” schreeuwde de kleine monteur strijdlustig, terwijl hij een paar verschroeide spankabels uiteen boog. „Haal m’n gereedschapskist uit het ruim en help mee! Hij inspekteerde de geblakerde zijwand. „Misschien is er nog een kleine kans dat we deze ruïne een beetje kunnen oplappen voor het te laat is...”

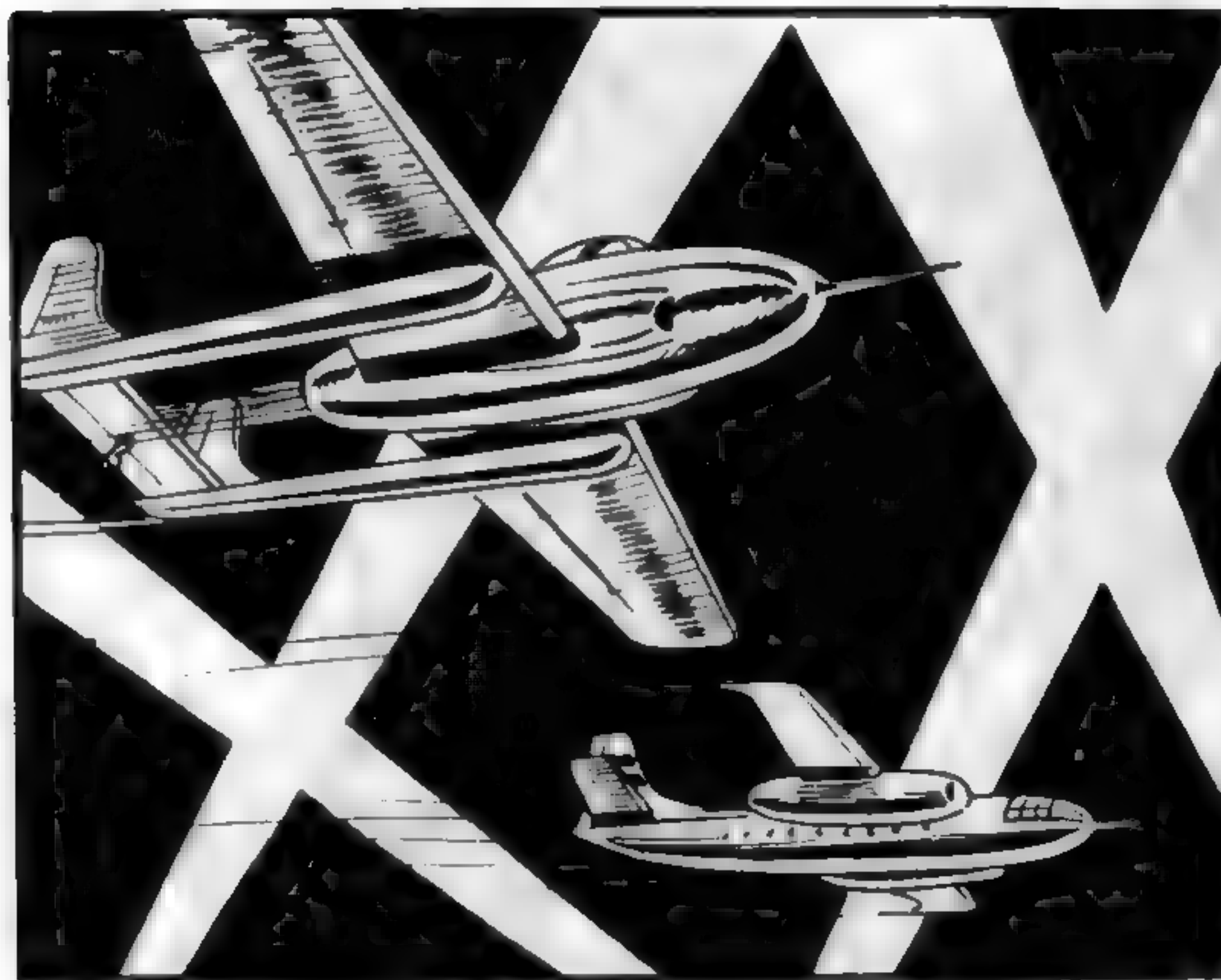
Op hetzelfde ogenblik groeften op het laatste vliegveld duizenden mensen samen. De nachtverlichting was ontstoken en in spanning verwachtte de menigte de eerste machine, die zich aan de horizon zou aftekenen. De heer Norman stond met zijn compagnon Nerval iets terzijde en was erg nerveus. „Ik ben erg benieuwd hoe Tania het er afbrengt,” zei hij. „Volgens de laatste berichten ligt de Electron voor.” Nerval antwoordde niet. Ook hij zat in spanning, maar op een andere manier dan zijn compagnon vermoed-

de . . . Opeens ging er een golf van opwinding over het vliegveld. „Daar! Daar!” Die kreet van enkele stemmen werd door duizenden andere overgenomen. Vingers wezen naar een kleine, zwarte stip, die snel naderde. Koortsachtig bracht Norman zijn kijker voor de ogen. De winnaar . . . ! Hij werd plotseling bleek. „Het is de Electron niet!” zei hij toonloos. „Het is de Komeet, een konkurrerende Amerikaanse firma. Tania heeft verloren.”

Nerval keek haastig een andere kant uit, om de triomfantelijke grijns, die over zijn gezicht gleed, voor de ander te verbergen. Hij moest zich inspannen om zich te beheersen, want hij had zijn triomf wel willen uitschreeuwen: „Man er bestaat geen Electron meer! Je bent uitgespeeld, voorgoed en eindelijk is de fabriek van mij!” Met een huichelachtig lachje klopte

Nerval zijn compagnon op de schouder en zei: „Kom beste vriend, houd moed. Alles is nog niet verloren!” Norman zweeg. Al zijn hoop, zijn vooruitzichten, zijn idealen, waren in rook vervlogen. Maar op hetzelfde ogenblik klonk er een kreet over het vliegveld: „Daar komt er nog een!” En een zwarte stip doemde aan de horizon.

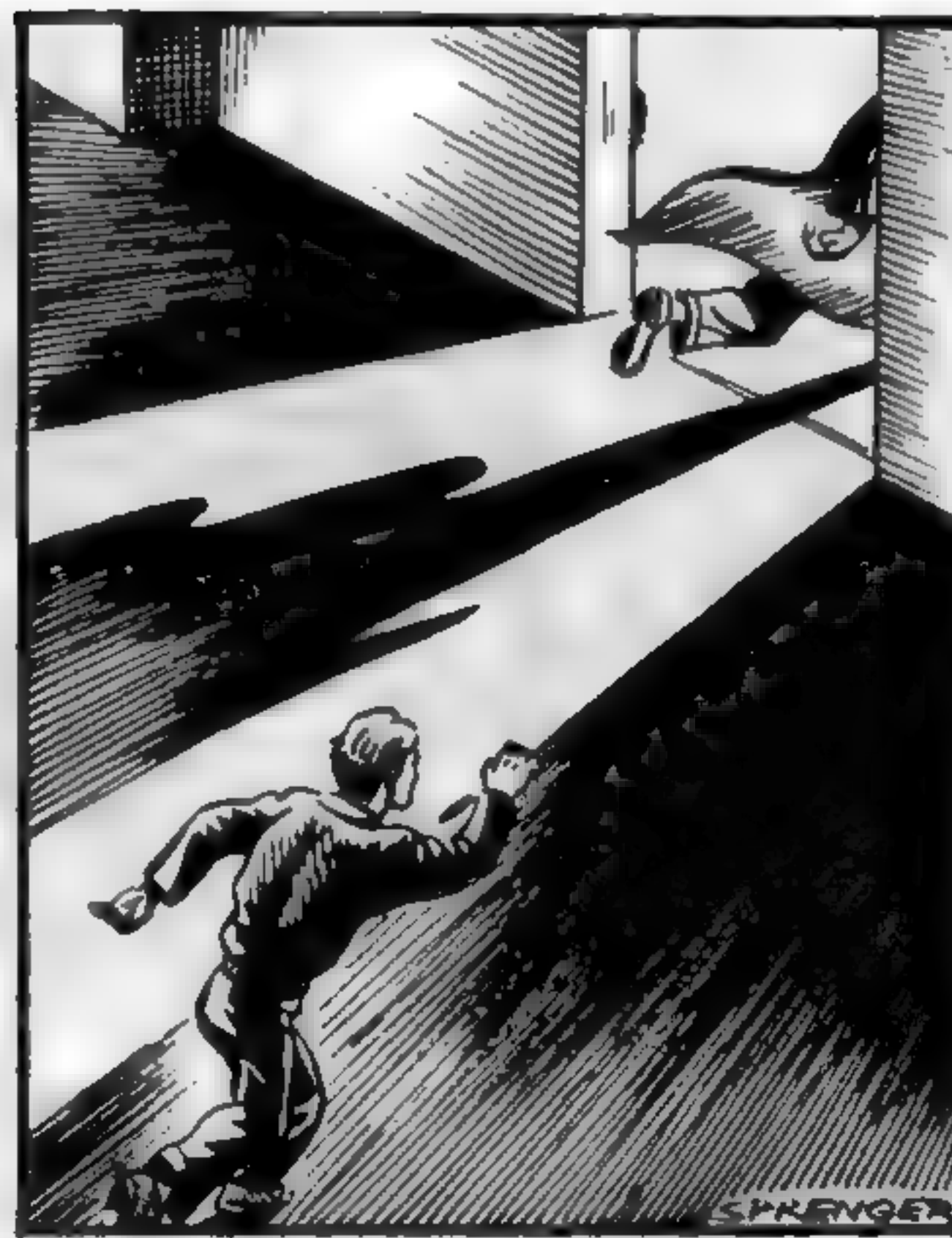
Het tweede toestel kwam snel naderbij. Norman, die opnieuw zijn kijker gegrepen had, slaakte een doordringende kreet: „De Electron! Het is de Electron! Dappere Tania!” Die dappere Tania zat op dat ogenblik met opeengeklemdde lippen naast Storm, die met vaste hand de stuurknuppel van de Electron hield. De afstand tussen de twee toestellen werd iedere seconde kleiner. Eindelijk kon Tania zich niet langer

inhouden. „Halen we het?” fluisterde ze gespannen. Maar Arend antwoordde niet. Even gingen zijn schouders in de hoogte. Al zijn aandacht was gevestigd op het instrumentenbord. Bijna gelijktijdig doken de twee vliegtuigen omlaag. Storm veerde rechtop in zijn stuurstoel, iedere zenuw gespannen. Nu kwam het er op aan!

Met een bliksemsnelle beweging dook hij met de Electron dwars onder de Komeet door. Zo steil ging het naar beneden, dat de Electron bijna rechtstandig op zijn kop stond. Maar vlak boven het veld trok de piloot het toestel met een haast bovenmenselijke inspanning recht, en toen de wielen van de Komeet het veld raakten, taxiede de Electron reeds uit. Norman had het toestel het eerst bereikt. Het deurtje van de Electron ging open en de grijze vliegtuigfabrikant deinsde achteruit. „Storm!” riep hij verbaasd uit.

Maar enkele woorden van Tania waren voldoende om hem de toestand enigszins te doen begrijpen. Vol vreugde drukte hij de piloot de hand, om zich dan stralend tot Nerval te wenden. „Wel, wat zeg je daar van!” zei hij vrolijk. „Ik vrees dat meneer Nerval er weinig van zal zeggen!” viel Arend snijdend in. „Hij had duizendmaal liever gezien dat de Electron omlaag was gestort – en als het aan hem gelegen had, was het gebeurd ook! Daar staat de man, die achter al de geheimzinnige aanslagen stond, meneer Norman!”

Nerval wachtte Storms verdere woorden niet af. Hij besepte dat alles verloren was. Met een kreet wendde hij zich om, wrong zich door de omstanders en rende weg. Met een panterachtige sprong zette Arend zich in beweging en achtervolgde de man, die hem zo vaak naar het leven had gestaan. Hij zag Nervals gestalte op de half geopende deuren van een hangar toe-

schieten. Arend zag de deuren dichtschuiven en spande zich tot het uiterste in. Vlak voordat zij elkaar raakten, glipte hij door de smalle opening. Dreunend vielen de deuren dicht, en toen Charley als eerste hen trachtte te openen, was er geen beweging in te krijgen. „Storm . . .” hijgde Tania dodelijk ongerust. „Wat gebeurt er daarbinnen met hem! . . .”

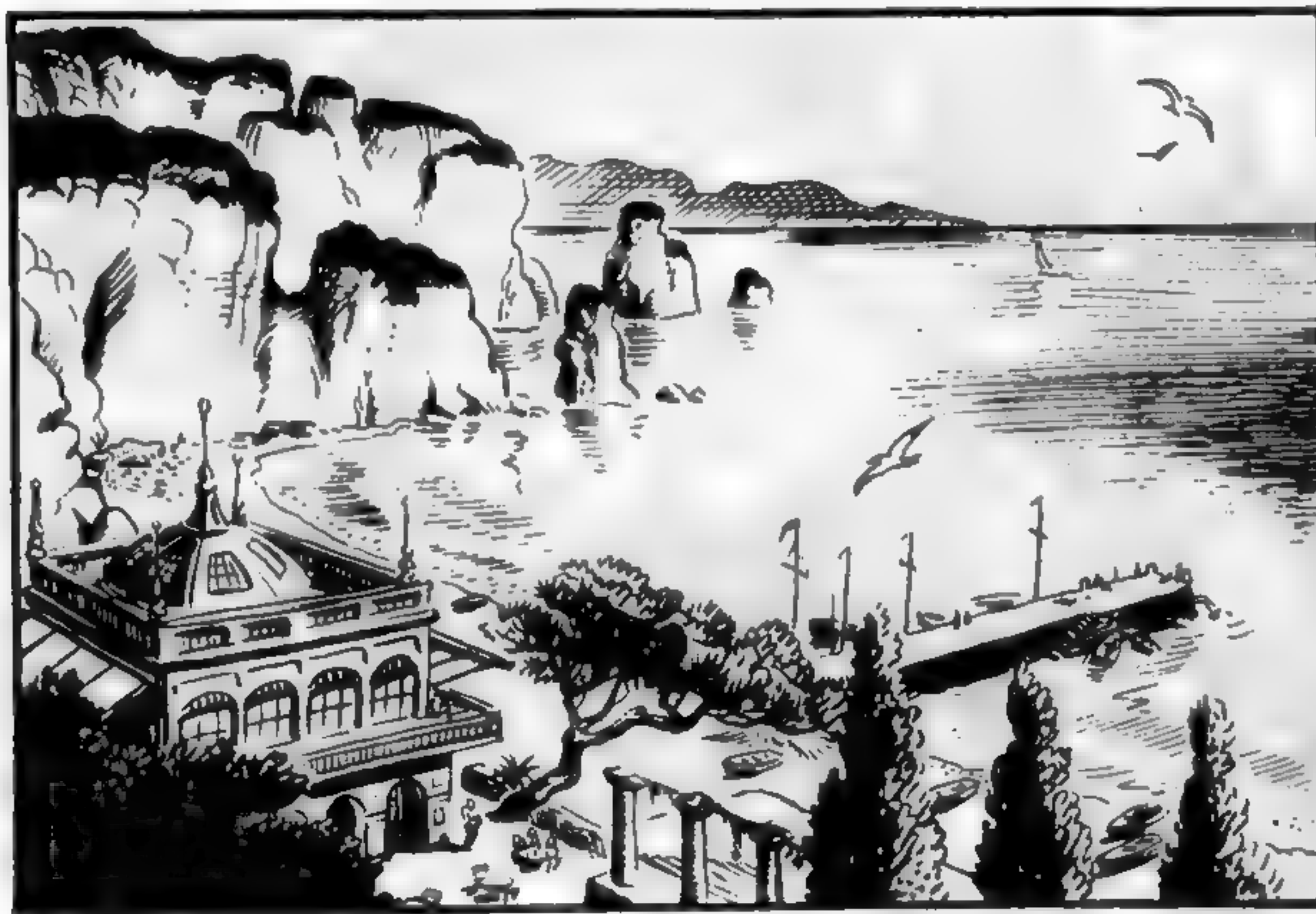
Arend hoorde de zware deuren achter zich dichtvallen toen hij de hangar binnenrende. Niet ver van hem af stond Nerval. Er was een vreemde uitdrukking in zijn ogen. En toen de piloot een onverwachte beweging maakte, schoot zijn hand naar zijn achterzak, om met een revolver terug te keren. „Geen beweging!” gebod Nerval. „Dit wordt onze afrekening, Storm! Ik erken dat je gewonnen hebt. Zonder jou zou Normans toestel de race verloren hebben. Mijn waarde compagnon had nimmer zijn schulden kunnen betalen en zijn hele fabriek zou mij rechtstreeks toege-

vallen zijn! Jij maakte dat ik verloor! Maar je zult er geen plezier van hebben. Ik zal in ieder geval de voldoening hebben jou uit de weg te ruimen!” Hij hief het wapen. „Denk maar aan je triomf, Storm! Denk er goed aan, want dit is de laatste keer dat je het nog kunt doen!” Zijn vinger spande zich om de trekker. Op dat ogenblik sprong Arend als een wilde op hem toe. Zijn bewegingen waren razendsnel. Daverend ging het schot af, maar gelijktijdig omklemden de ijzeren vuisten van de piloot zijn tegenstander

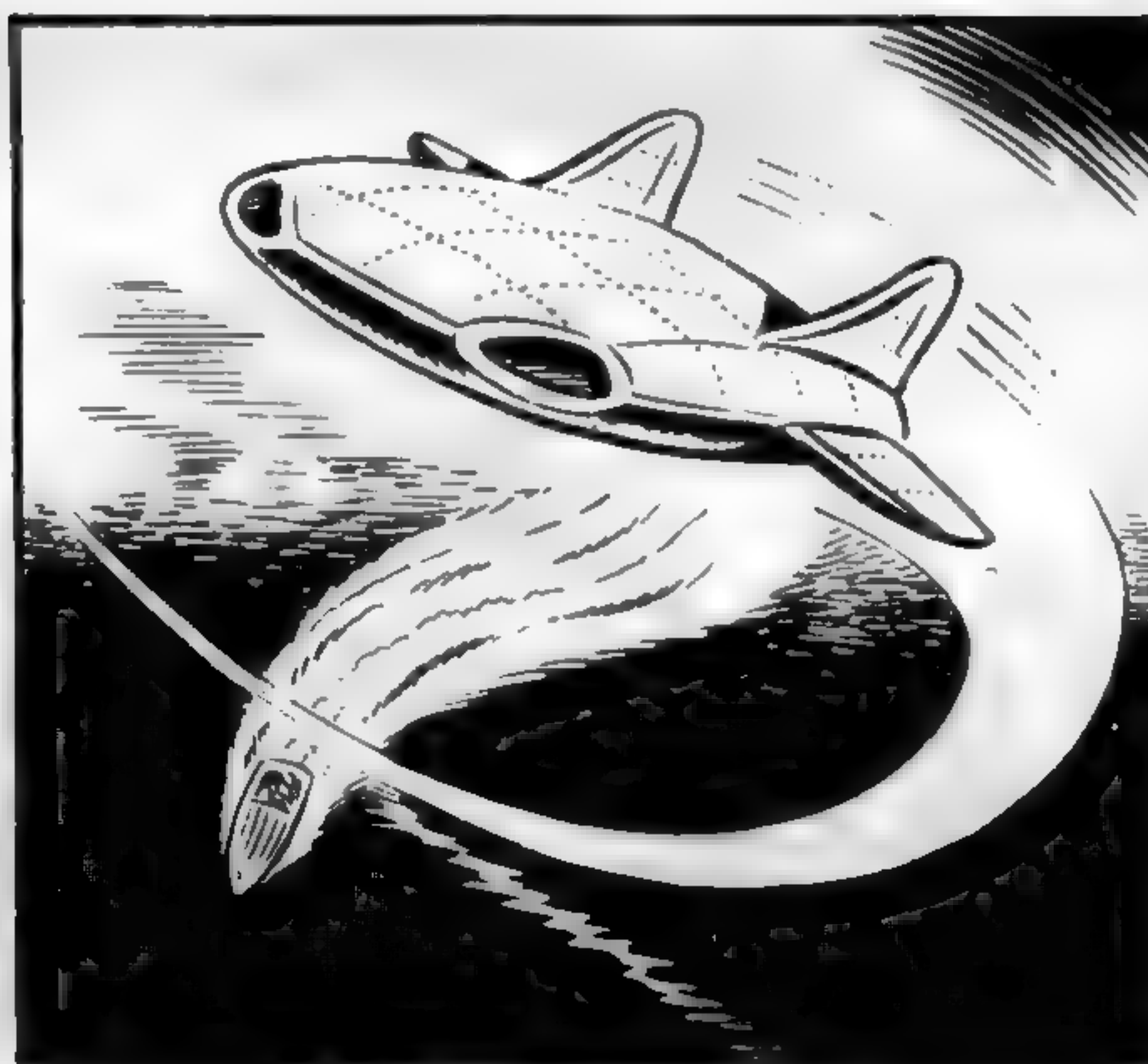
Toen het geluid van het schot gedempt tot buiten doordrong, uitte Tania een zachte kreet. Doodsbleek keken de anderen elkander aan. Maar bijna op hetzelfde ogenblik werden de zware deuren opengeschoven en in de opening stond... Storm. Lachend wenkte hij één der bewakers en gaf hem de bewusteloze Nerval, die hij naar de deur gedragen had. „Hij is lichtelijk beschadigd” grinnikte hij tegen Norman, „maar een paar dagen ziekenhuis zullen hem wel weer opknappen. Genoeg in ieder geval om een rechtszitting te kunnen bijwonen.” „Je bent een...” Norman

zocht naar woorden, „ik kan je alleen nooit genoeg bedanken, Storm! Hé Tania, hier! Pak 'm beet! Er zijn er meer die hem bedanken willen. Iedereen schreeuwt om de winnaars van de luchtrace! Misschien begrijp je hoe ik me voel als een paar duizend mensen het je toeschreeuwen, Storm!” Hij sleurde hem een platform op; iemand hing een krans om de schouders van Storm en het meisje. En terwijl het publiek een oorverdovend gejuich aanhief, knipoogde ze tegen hem en lachte. „Je hebt 't 'm gelapt, Arend! Hoor je ze!”

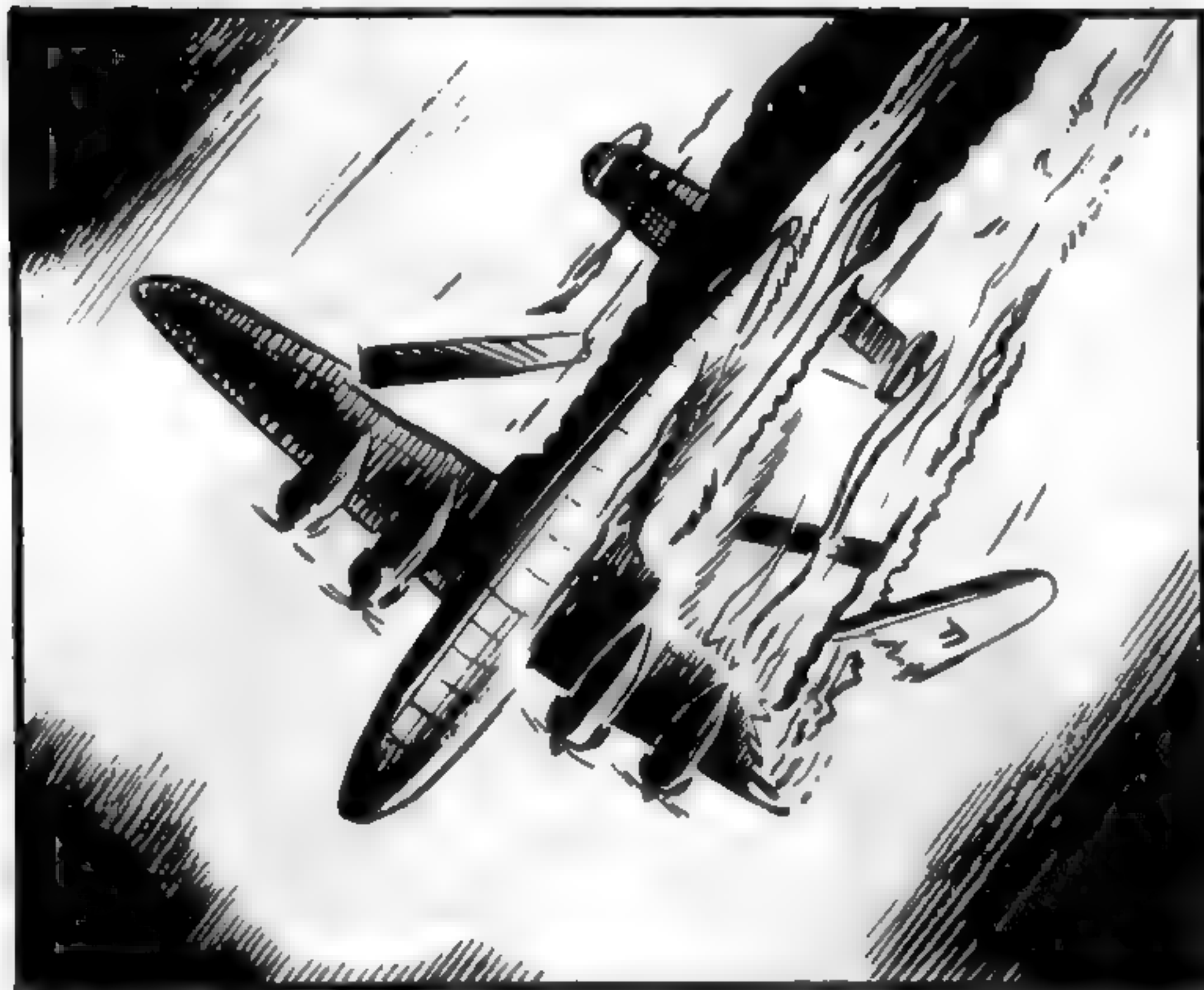
Na het avontuur met de 'Electron' bereikten Storm verscheidene uitstekende aanbiedingen. Grote maatschappijen in Amerika boden fabelachtige bedragen om de beroemde 'Piloot Storm' in hun dienst te krijgen. Maar Arend weerde alle aanbiedingen af. „Ik heb eindelijk eens wat vakantie nodig,” vertrouwde hij Charley toe, en de kleine monteur was het daar natuurlijk mee eens, want deze ging van het idee uit dat een mens minstens negen maanden vakantie in het jaar verdiende. Samen vertrokken ze naar de Zuidkust van Frankrijk, waar ze hun intrek namen in een klein hotelletje. Het grootste deel van hun dagen brachten ze door

op de blauwe Middellandse Zee. Arend had een kleine motorboot gehuurd, die schuimend de golven doorkliefde. „Geen gek leven, wat?” grinnikte hij tegen Charley, die voor op de boeg lag. De kleine monteur knorde tevreden. Lui wuifde hij in de richting van een vliegtuig, dat hoog overtrok. Een lijntoestel van de dienst op Noord-Afrika. „Arme loonslaven,” zei hij droevig, „die daar hoog in de lucht uren en uren van inspanning voor de boeg hebben. Ellendig!” Storm grijnsde. Een scherp antwoord brandde hem op de lippen, toen hij plotseling met een ruk het hoofd wendde . . .

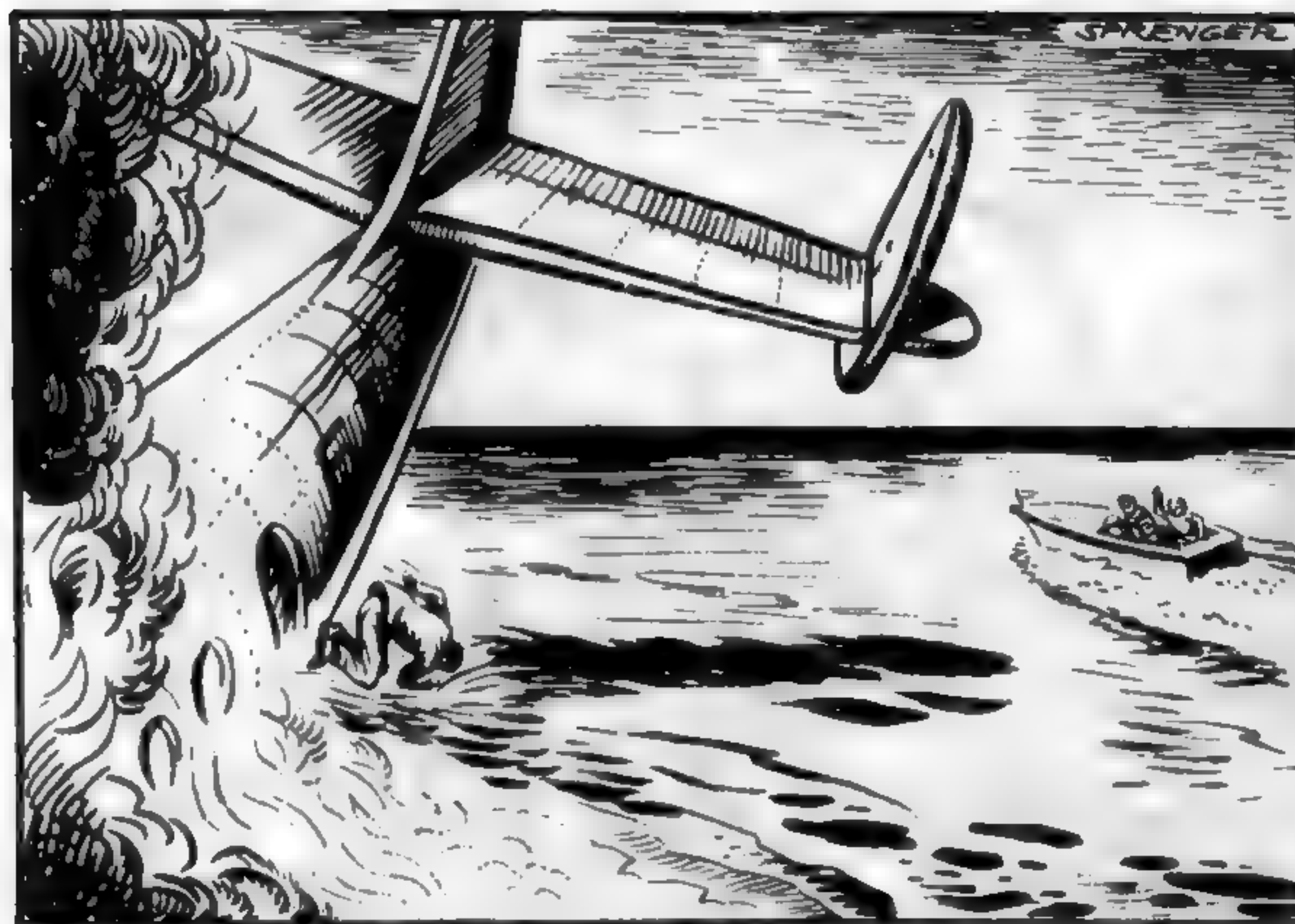
Een ogenblik had Arend gemeend een zwart ding te onderscheiden, dat razendsnel op hen toekwam. Het volgend moment leek het de beide mannen in de kleine motorboot alsof de wereld verging. Een oorverdovend gegil scheerde vlak over hen heen. Charley liet zich met een schreeuw vallen. Alles ging zo snel, dat zij niet de minste notie hadden wat er eigenlijk voorviel. De boot schommelde hevig. Nog geen seconde later was het geweld reeds over hen heen gestormd en toen

Arend duizelig het hoofd ophief, had hij even het idee hoog boven zich een zwarte vorm te zien, die al het licht verduisterde. Het ding bewoog zich zo ongelooflijk snel dat hij geen enkel detail kon onderscheiden. Maar het volgende ogenblik zagen de beide mannen eensklaps een hel schijnsel oplichten op de plaats, waar het toestel van de Noord-Afrika-dienst zich bevond, en meteen drong het geluid van een hevige ontploffing tot hen door...

Storm!" gilde Charley. „Kijk!!!" Het geluid van de ontploffing werd vrijwel onmiddellijk gevolgd door een tweede." De benzinetanks", dacht Arend automatisch. Het vliegtuig wankelde. Grote vlammen sloegen naar buiten. Toen stortte het als een reusachtige fakkel omlaag, terwijl het gedaver der motoren scheen te stijgen tot een waanzinnige hoogte. Op dat moment hervond Arend z'n zelfbeheersing. „Vooruit!" beet hij Charley toe, het stuur van de motorboot

omrukkend. Schuim spatte hoog op voor de boeg toen het snelle vaartuig naar voren schoot. Met bleke gezichten keken de beide mannen naar het brandende toestel, dat enige honderden meters verder met razend geweld in zee stortte. „Arend," hijgde Charley... „Wat is er aan de hand. Dit is niet normaal! Wat was dat...?!" „Ik weet het niet!" De piloot beet z'n woorden kort af. „Maar allereerst moeten we zien of we helpen kunnen! En normaal was dit beslist niet, nee!"

Vol schrik zagen Storm en Charley het brandende toestel in zee neerstorten terwijl zij in de kleine motorboot naderbij joegen. Alles was zó snel in zijn werk gegaan, dat zij de ramp nauwelijks beseffen konden, die zich daar onder hun ogen afspeelde. Maar al de aandacht van Storm was geconcentreerd op één ding: konden zij nog iets of iemand redden. „Arend!” gilte Charley. „Kijk daar!” Uit de werveling van rook, vlammen en opspattend schuim welke het toestel om-

ringden, had zich plotseling de gestalte van een man losgemaakt. Uit de deur stortte zich in wilde angst een kleine figuur in zee. De golven overspoelden hem toen hij wanhopig worstelde om bij het wrak weg te komen. „Draaien!” beet Storm Charley toe. En nog voor de mecano geheel begreep wat zijn vriend van plan was, zag hij diens lenige gestalte over boord duiken. Met snelle slagen spurtte Storm zich naar de plaats, waar hij de man het laatste had zien verdwijnen...

Arend aarzelde geen ogenblik. Snel dook hij omhoog. Niet ver van zich af zag hij een grote donkere vlek wegzinken. Het vliegtuig - flitste het door hem heen. Meteen zag hij de man. Nog slechts flauwe bewegingen makend, blijkbaar op het punt zijn bewustzijn te verliezen, zonk de enige overlevende van de ramp onder hem weg. Met enkele slagen was Storm bij hem en greep hem vast. Hij kreeg het benauwd. Met inspanning van al zijn kracht worstelde hij zich naar

boven. Zijn longen schenen te barsten. Eindelijk kwam hij weer boven water en hoorde hij het gepuf van de motorboot naast zich. Behendig had Charley het kleine vaartuig langs zijn vriend gestuurd. „Hou je vast, Adonist!” adviseerde de sprietige mecano liefdevol, terwijl hij de bewusteloze man van Storm overnam. „Anders zink jij aanstonds ook nog weg en dan moet ik er twee tegelijk redden – zonder dat ik een slag kan zwemmen.”

Terwijl Charley de bewusteloze man op de bodem van de boot uitstreckte en kunstmatige ademhaling op hem begon toe te passen, hees Arend zich binnenboord. Hij wierp een laatste blik op het wrak. Borrelend zonken de laatste resten van het eens zo trotse vliegtuig in de diepte, en huiverend beseft Storm dat zij ook geen seconde later hadden moeten komen. Zijn blik gleed naar de geredde. Plotseling deed hij verrast een stap nader en wees naar diens

hand. „Charley, wat houdt hij daar vast?” „Een stuk metaal, geloof ik,” mompelde de mecano. Hij wrong het vreemde ding tussen de klemmende vingers uit en overhandigde het Storm. „Wat denk je dat het is?” „Geen idee!” zei Storm. „Heb jij ooit zulk metaal gezien? Een pakje roomijs tegen een Connie dat zelfs jij nog nooit zo’n legering gezien hebt. Die bewusteloze vriend van ons moet het de hele tijd vastgehouden hebben. Allemachtig vreemd is dat, Charley...”

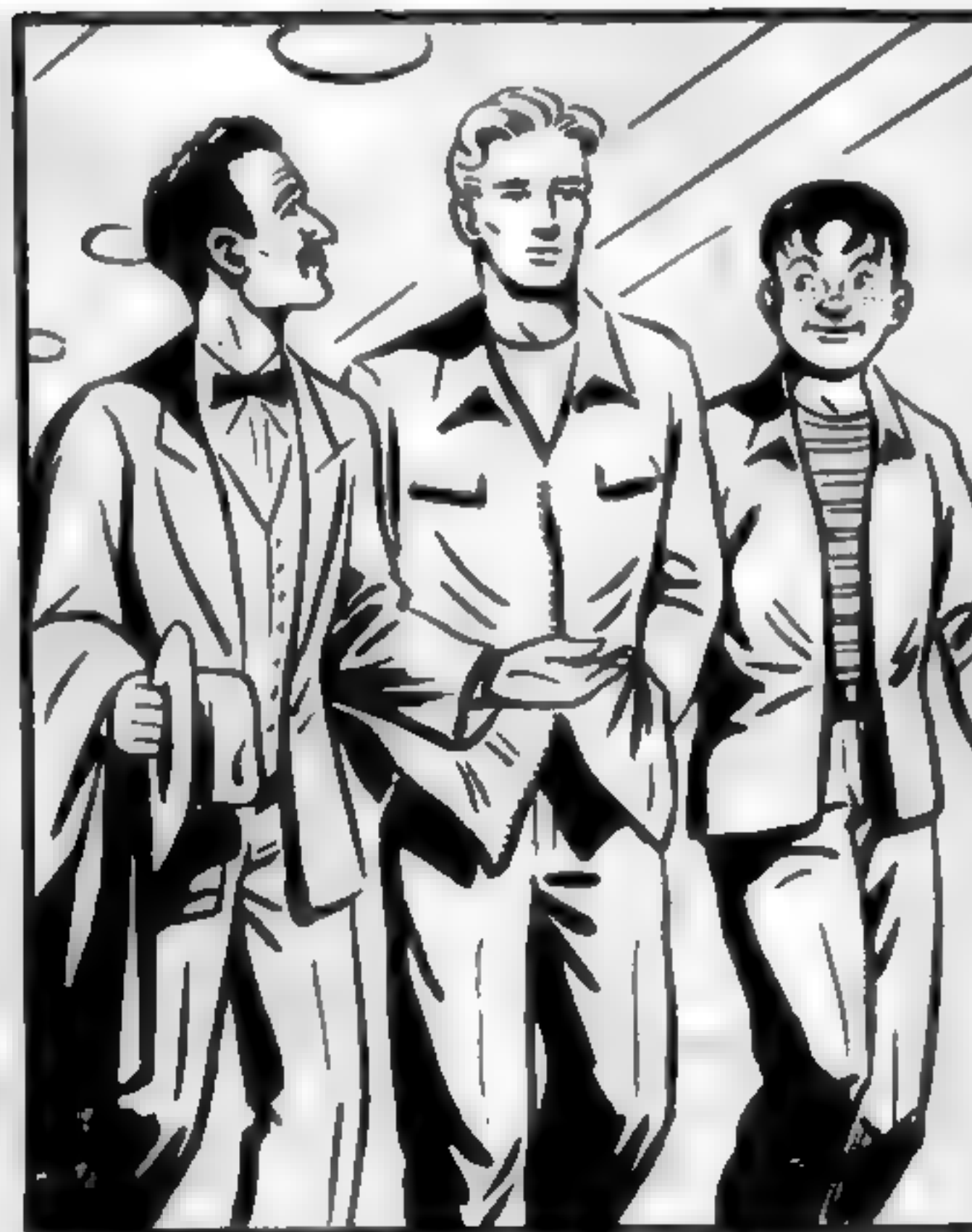
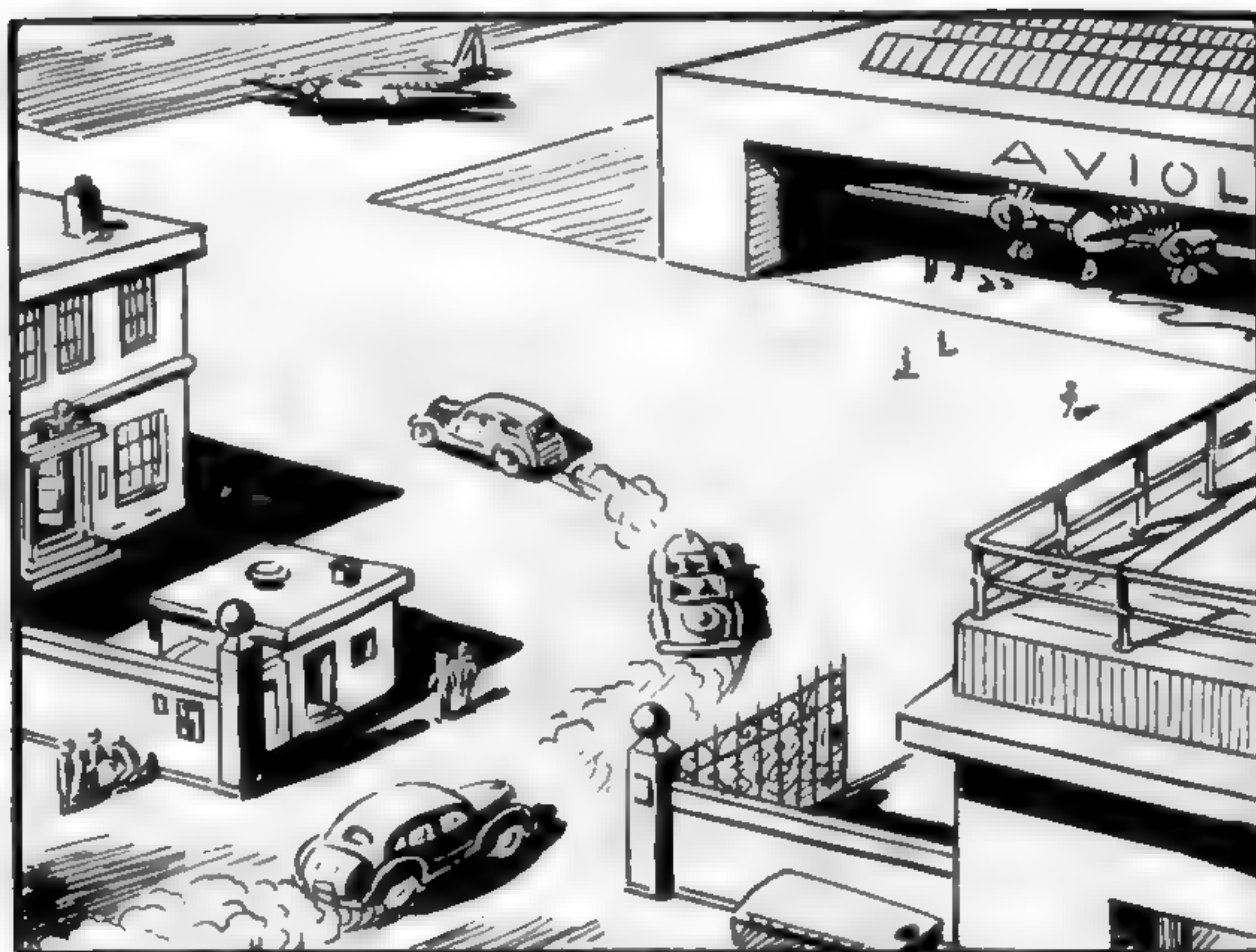
Het is geen bekend materiaal,” zei Charley, nadat hij de vreemde scherf nauwkeurig had bekeken. „Merk je hoe licht het is? Aluminium is veel zwaarder. Kan nooit in die neergestorte kist verwerkt zijn. Dat was een dood-ordinaire wandelwagen.” Hij reikte Arend het ding weer over. „Hier Sherlock, hou jij het maar bij je. Snap jij waar het voor dienen kan?” „Niet van het toestel, zeg je,” mompelde Storm nadenkend. „Luister eens, zou het dan misschien afkomstig zijn van dat vreemde ding, dat zo laag over ons heenschoot even voordat de ramp plaats vond? We

zullen dit stuk bewaren, Charley. Ik heb zo’n gevoel dat hier meer achter zit dan zich zo één twee drie laat aanzien. En laten we het daar voorlopig bij laten. Onze drenkeling moet zo snel mogelijk aan land. Probeer jij nog wat je met eerste hulp kunt doen, dan neem ik het stuur...” Snel raasde de kleine boot op de kust af. Maar de inzittenden wisten niet dat vanaf de grote weg, bij een plaats waar verschillende auto’s haastig geremd waren, enige mannen elkander opgewonden het vaartuigje aanwezen...

Nauwelijks had de kleine boot de oever bereikt, of Pilot Storm zag een troepje mannen snel naar de plaats komen waar zij meerden. Hij was verheugd te horen dat zij tot de Geneeskundige Dienst behoorden en gaf de bewusteloze man aan hen over met het rustige gevoel dat deze nu eindelijk medische verzorging zou krijgen. Op hetzelfde ogenblik kwam een kleine slanke Fransman naar hem toe en barstte in een stortvloed van bedankingen uit. „Ge hebt hem gered, monsieur! Ik was er trots op dat ik Uw dappere poging door de verrekijker mocht gadeslaan. Fernon is mijn naam,

Hector Fernon. Voor eeuwig Uw schuldenaar, monsieur. Welk een verschrikkelijke ramp, nietwaar?” „Een merkwaardige ramp,” zei Storm droog. „Zeer merkwaardig. Bij toeval zagen mijn vriend en ik het ongeval van zeer nabij. Maar mag ik vragen welke functie U bekleedt?” „Ik ben Gecommitteerde van de Zuidfranse Luchtlijnen. Wij vernamen dat er een ramp had plaatsgevonden en kwamen zo snel mogelijk hierheen. Dus U hebt de ramp van nabij gezien? O monsieur, wees dan goed genoeg om mij te vergezellen. Uw inlichtingen kunnen van zeer groot belang zijn.”

Monsieur Fernon reed de beide vrienden zo snel hij kon naar het vliegveld van zijn maatschappij. „Het is een ontzettende slag voor ons, monsieur le Pilot” verzekerde hij, terwijl zij zich door de gangen van het hoofdgebouw spoedden. „Wij weten niet meer wat wij moeten doen. Dit is reeds het vierde toestel dat wij op deze manier verliezen – in nog geen drie maanden tijd.” „Wilt U soms zeggen dat er meer van dit soort ongelukken zijn geweest?” vroeg Storm verbaasd. Fernon hield een deur van een groot vertrek

voor hen open en liet hen voorgaan. „Oui, monsieur! Er zijn meerdere ongevallen geweest. Begrijpt U nu hoe dankbaar ik ben, dat eindelijk een BEKWAAM DESKUNDIGE ALS U het ongeluk heeft gadegeslagen? Misschien kunt U ons de inlichtingen geven die wij nodig hebben.” Charley trok een somber gezicht. „En misschien begrijpt U hoe dankbaar ik U ben, dat U ons dat uitgerekend komt vragen in de twee weken vakantie, die wij voor het eerst sinds vier jaar konden inpikken.”

Maar Storm grinnikte geruststellend. „Vriend Charley vreest al dat hij zich overwerkt wanneer hij eenmaal per dag een schroefje laat vallen. Vertelt U mij liever wat er precies aan de hand is.” „Zoals U weet vliegen wij op Noord-Afrika. In de laatste twee maanden zijn vier van onze vliegtuigen op die lijn omlaag gestort, terwijl er niets bijzonders aan de hand kon zijn. Stralend weer en de radio-berichten bleven tot het laatste toe normaal. Dat is alles, monsieur. U hebt nu een van de toestellen neer zien storten. Vertelt U alstublieft wat U zag.” In enkele woor-

den vertelde Arend wat zij hadden gezien. Fernon was uiterst verwonderd. „Inderdaad,” zei Storm effen. „Er zit iets raadselachtigs in dat snelle ding dat wij zagen. Het laat mij niet los dat hier meer achter moet zitten.” „Maar hoe dat vast te stellen?” jammerde Fernon. „Gebeuren de ongevallen altijd op dezelfde lijn?” informeerde Arend. En toen de ander knikte: „Welnu, monsieur Fernon, dan is het zeer simpel om te weten te komen wat er gebeurt. Laat mij een lijn-toestel op dat traject vliegen...”

Nee nee!" zei Monsieur Fernon bezwerend. „Daar kan niets van komen. Mais non! Begrijp mij goed, ik trek Uw capaciteiten niet in twijfel. Maar tenslotte ben ik verantwoordelijk." Hij zweeg plotse-ling, omdat in de gang ineens een stem met een sterk Engels accent brulde: „Aan de side! Ruimte!" Op hetzelfde ogenblik werd de deur van het vertrek ge-opens. Een beetje verbijsterd staarde Storm de vreem-deling aan, die naar binnen kwam. Het was een grote,

forsgebouwde man, met een woeste vuurrode baard. Met donderende stappen kwam hij op de tafel toe en beukte driftig met zijn vuist op het blad. „Who is hier verantwoordelijk?" briede hij dreigend. „Who heeft de responsibility? Voor een luchtlijn waarvan de pilo-ten zo stapelgek zijn dat ze niet meer willen vliegen op Noord-Afrika. Ik heb betaald. Ik heb haste! Ik wil vertrekken."

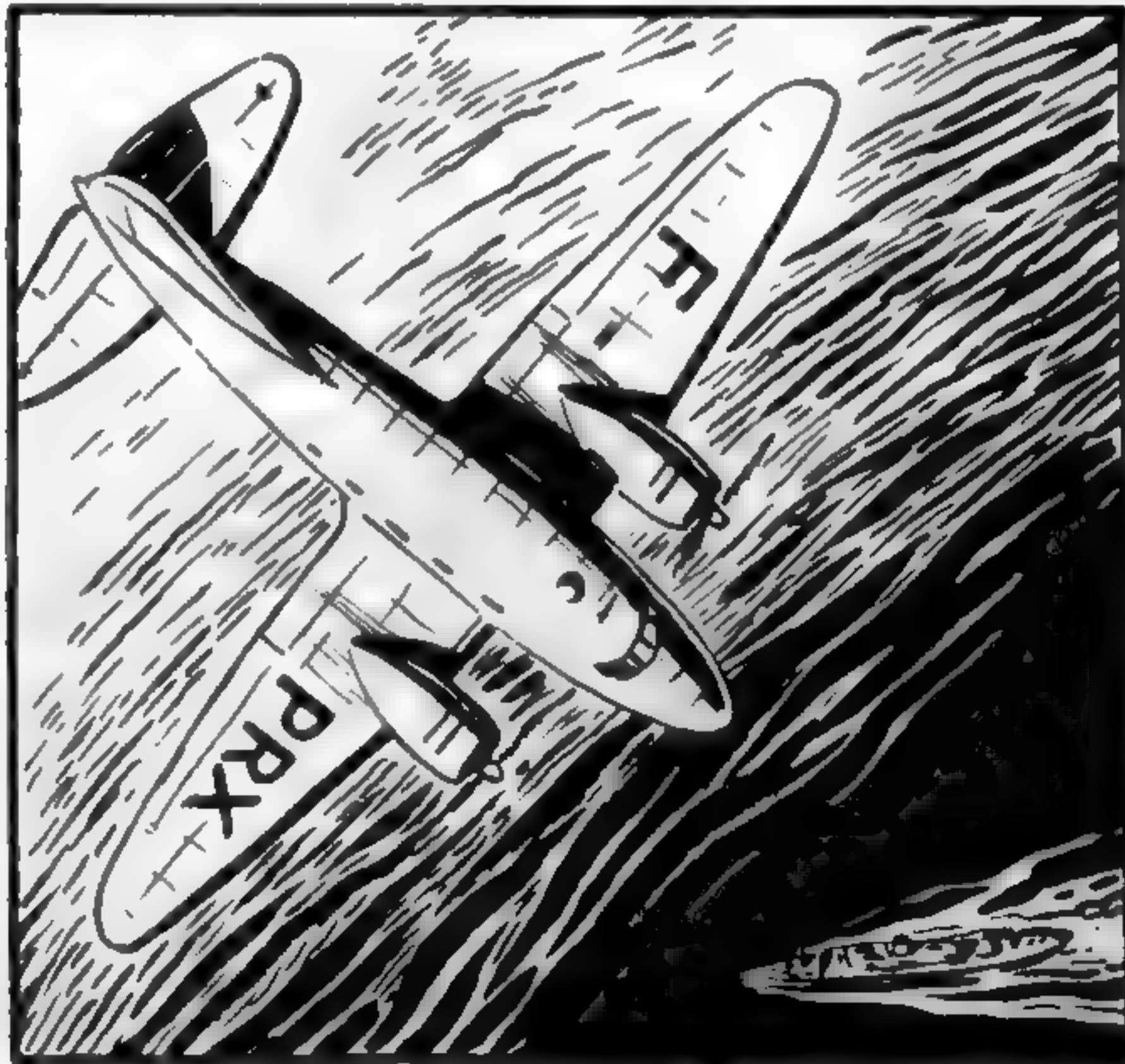
Monsieur Fernon veerde omhoog. „Ah Monsieur, het zal geregeld worden. Wat is er gaande? Vertel het mij rustig!” „Gaande?” brieste de reus, ik wil naar Noord-Afrika, maar de piloten weigeren op te stijgen!” „Ik . . . ik ben de verantwoordelijke man,” piepte Monsieur Fernon. De roodgebaarde reus sprong op hem toe, greep hem beet en trok de ongelukkige Fransman mee naar het vliegveld. Storm en Charley volgden, benieuwd hoe dit af zou lopen. Maar de

piloot van het vliegtuig naar Noord-Afrika bleef op z'n stuk staan. Na de laatste ramp weigerden hij en z'n collega's nog op deze lijn te vliegen, bezwoer hij nerveus. „Niets geen Basta!” brulde de roodgebaarde.” Ik heb betaald om te vliegen! Ik vlieg! Wie vliegt mij!” „IK!” zei een heldere stem en toen zij zich omdraaiden keken zij in het zorgeloze gezicht van Arend Storm.

De driftige vreemdeling, die een Ier bleek te zijn en naar de naam Jefferson Patrick luisterde, brulde: „Dat is een good fellow!” op Storm wijzend. „Opstijgen! Snel! Dat is wat ik wil.” „Maar het vliegtuig!” jammerde monsieur Fernon. „Het risico... de schade!” Als enig antwoord duwde Jefferson Patrick hem een bundel bankbiljetten toe. „Garantiesom! Ik huur dit vliegtuig! Ik betaal alles! Maar dan moeten we

direkt opstijgen!” Terwijl hij zich aan boord hees naast de grommende Charley, die over z'n vakantie treurde, bedacht Storm dat deze Jefferson Patrick in staat moest zijn alles voor elkaar te krijgen. Zodra diens luide stem aankondigde dat hij reisvaardig was, bracht Storm de schroeven in beweging en steeg op – nagestaard door de verblufte directeur en zijn employé's.

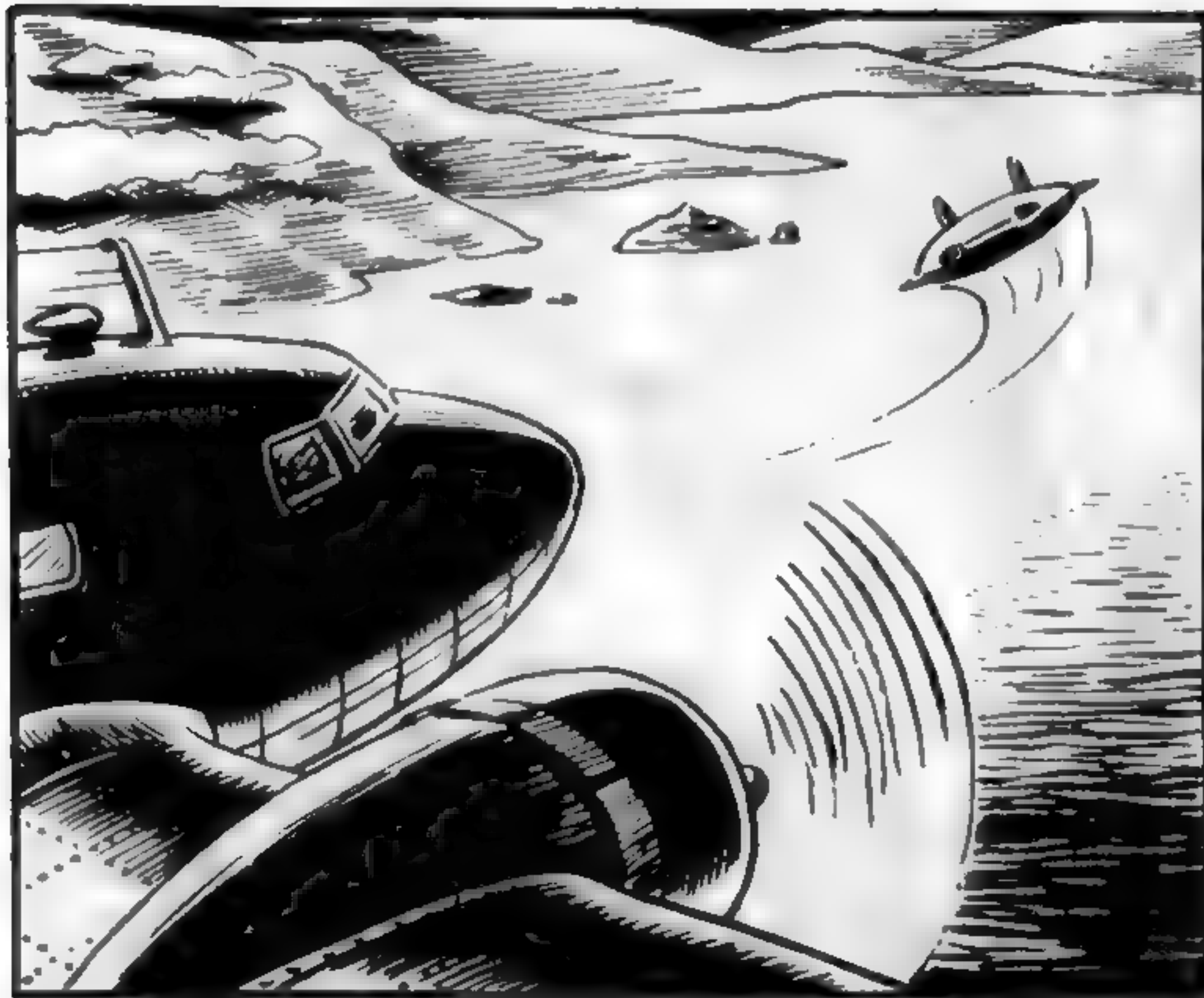
In snelle vaart stuurde Storm het toestel in de richting van de Middellandse Zee. Al gauw hadden zij het blauwe water onder zich. Enkele boten trokken traag onder hen door. Het was een kalm tochtje. „Alles naar wens?” informeerde Storm grinnikend. Maar Charley liet zich zo gemakkelijk niet inpalmen. „Niets naar wens,” bezwoer hij bitter. Op de keper beschouwd, was hij op een onwettige manier meege-sleept in dit avontuur. De hemel mocht weten wat hen

te wachten stond. En hij wilde helemaal geen avontuur. Hij wilde rust! Rust! Rust! De laatste woorden werden geschreeuwd ondanks Storms bezwerende gebaren. Blijkbaar werden ze ook nog ergens anders gehoord, want meteen verscheen de grote gestalte van Jefferson Patrick achter hen en staarde Charley aan. „Ik meende dat ik hier hoorde roepen!” informeerde hij dreigend. Maar Charley was ineens merkwaardig rustig geworden...

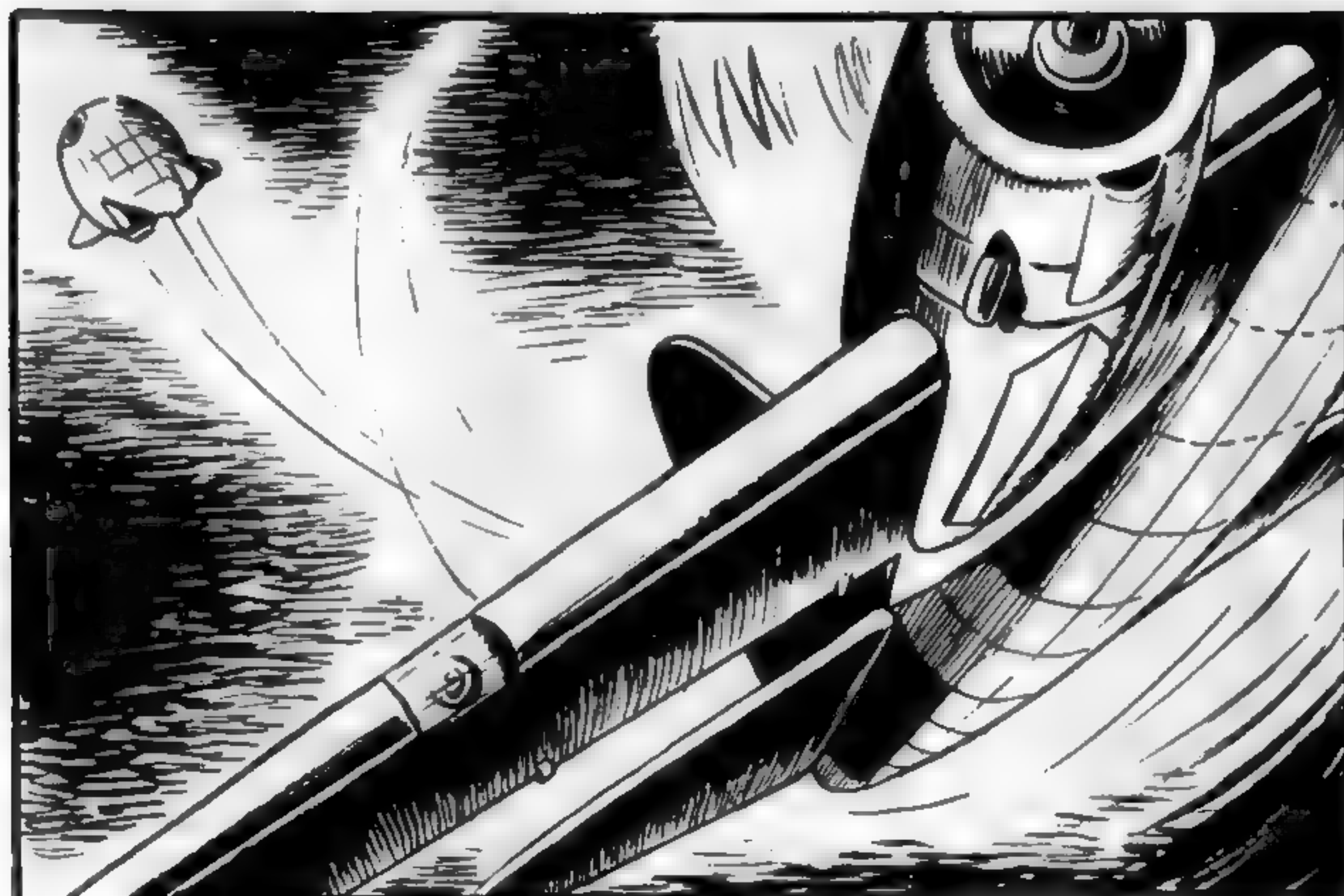
Gaan we zo op Noord-Afrika aan?" informeerde de man met de baard. Storm knikte. „Als we zo doorgaan zonder oponthoud is de overtocht met een paar uur bekeken," zei hij monter. Jefferson Patrick knikte goedkeurend. „Hou mij op de hoogte wanneer zich something vreemds voordoet," zei hij en verliet met een dreigende blik naar Charley de cockpit. Storm lachte in zichzelf. Deze Mr. Patrick was geen dwaas. Hij had het gevoel dat de Ier even goed het gevaar besepte dat hen op deze route bedreigde als hijzelf. Een

merkwaardige kerel. Hij begreep hem niet helemaal. De volgende uren bracht hij door met nadenken over de man met de baard, terwijl de motoren gestaag ronkten en Charley droefgeestig pruttelde. Hij klaarde pas wat op, toen zij de kust onder zich zagen doorschuiven. Zoekend keek hij om zich heen. Toen scheen er plotseling een elektrische schok door hem heen te gaan. Hij greep Storm bij zijn arm en terwijl hij naar een donkere stip wees, die razend snel scheen te naderen, schreeuwde hij: „Arend! Kijk! Daa-aar . . .!"

Uit de vage wolken, die langs de einder lagen, had zich plotseling een vreemd projektiel losgemaakt. Het bewoog zich voort met zo'n enorme snelheid, dat het binnen enkele ogenblikken reeds bij het toestel was. En de beide mannen in de cockpit wisten met angstaanjagende zekerheid dat dit hetzelfde soort projektiel was, dat nog geen vierentwintig uur geleden de ramp van het lijntoestel op Noord-Afrika had veroorzaakt. Storm reageerde bliksemsnel. Naast zich

hoorde hij Charley schreeuwen, maar hij sloeg er geen acht op. Alles in hem was geconcentreerd op het naderschietende, dodelijke ding. Zijn eigen kist bewoog zich als een slak in verhouding tot de enorme snelheid van de aanvaller. Doch met een uiterste inspanning rukte hij de stuurknuppel achteruit, en de machine schoot met daverende motoren bijna loodrecht omhoog, vlak voordat het projektiel bij hen was...

Zo steil trok Arend de kist omhoog, dat hij elk ogenblik vreesde dat de vleugels af zouden breken. Het gedaver der motoren verdoofde hem bijna. Toen was het plotseling of een reuzenhand de machine van onderen opstootte, en hij zag een donkere flits razendsnel voorbij schieten en wist dat zij wonder boven wonder over het geheimzinnige projektiel waren heengekomen. Doch hij realiseerde zich, dat het gevaar nog lang niet geweken was. „Charley,”

schreeuwde hij naar de cockpit. „De parachutes. Snel.” „What betekent dit?” donderde Jefferson Patrick verward. Storm gaf hem niet eens antwoord, doch de kleine mecano duwde hem verwilderd een valscherf in de handen. „Het betekent dat je precies zes seconden hebt om dat ding om te sjoeren. En als je binnen die tijd niet klaar bent, zeg dan je familie maar gedag.”

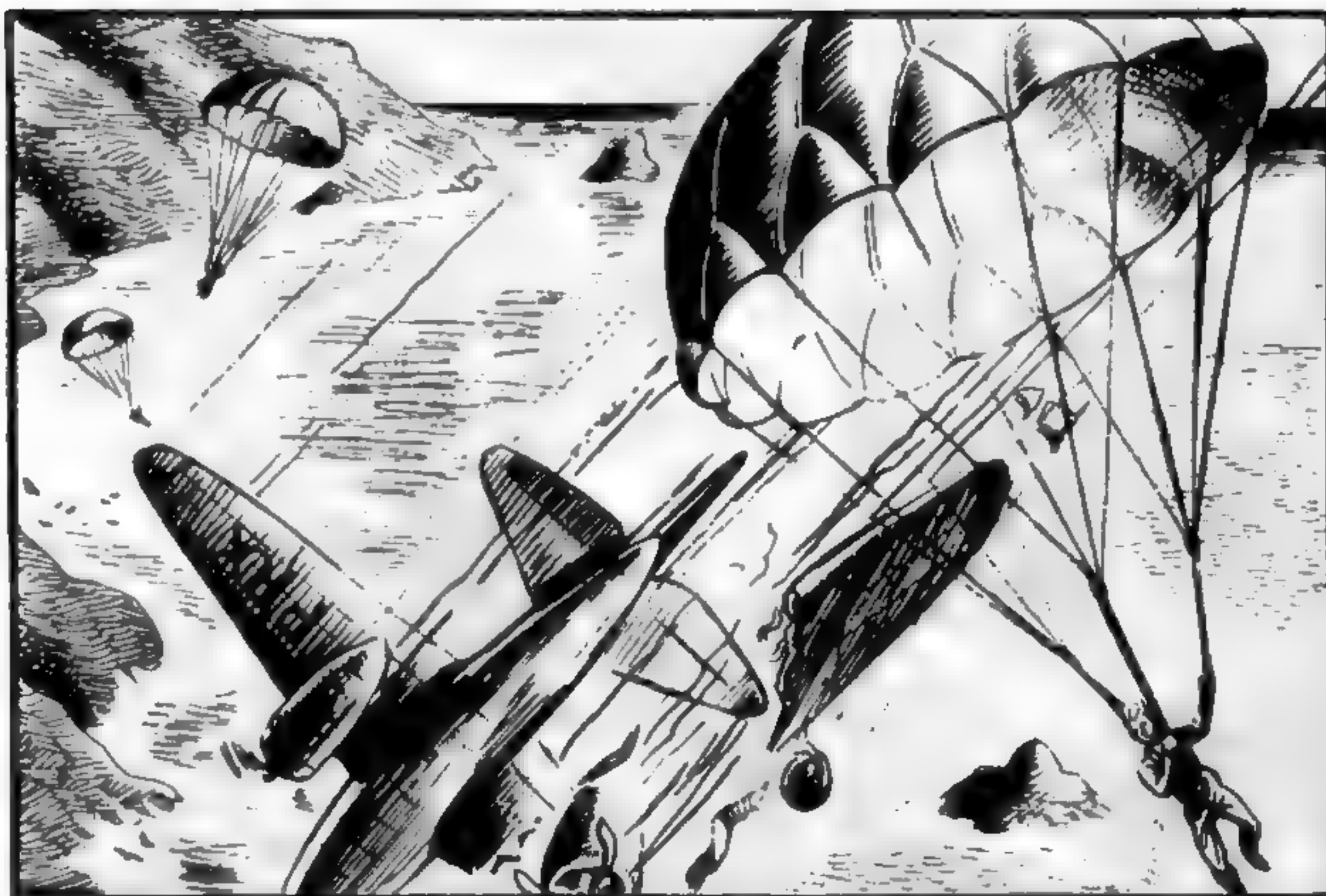
Terwijl Jefferson z'n parachute omgordde, boog Charley zich naar de vloer en opende het springluik. Tussen hem en Arend behoefde geen woord gewisseld te worden. Beiden wisten wat er in deze situatie gebeuren moest. Het satanische projektiel zou terugkeren! „Spring”, beval hij Jefferson hees. Hij keek hoe de gestalte van de gebaarde reus als een steen door het gat omlaag viel, tot zich plotseling de grote, witte vlek boven hem opende. De Ier zweefde weg. Hij wierp een blik naar Storm en hun ogen vonden elkaar

„Spring Charley!” „Maar jij... Je hebt geen kans! Alleen...” „Klets niet idioot. Spring!” Zijn stem werd hard toen hij zag dat de ander nog aarzelde. Iedere seconde kon de beslissing vallen. „Mecano. Verlaat het vliegtuig! Dit is een order.” „O.K. baas”, mompelde Charley. Maar tot het laatste moment hielden zijn ogen de eenzame gestalte in de stuurstoel vast. Toen sprong hij... terwijl het helse projektiel z'n laatste, onontkoombare bocht maakte!

Arend zag het ding een moment later. Het stormde recht op het toestel af. Nog enkele seconden! Hij rees op, greep de parachute die Charley voor hem had achtergelaten en gespte koortsachtig de riemen vast, terwijl hij op het luik toerende. Buiten scheen een vreemd, suizend geluid te naderen. Hij dacht niet eens meer na toen hij door de opening sprong. Slechts een

moordende vraag hield hem bezig: zou hij ver genoeg van het toestel zijn weggevallen om het geweld van de ontploffing te ontgaan, wanneer het projektiel de kist raakte? Ineens laaide een helle vlam op en meteen scheen de gehele hemel uiteen te scheuren in één wilde explosie . . .

335

En enorme ontploffing sloeg het toestel uit elkaar. Storm was gelukkig ver genoeg van de machine gevallen toen zijn parachute openging, om alleen de hevige schok van de luchtdruk te voelen. Onder zich zag hij de beide anderen zweven. Een flinke wind dreef hen recht op de rotsige kust toe, terwijl onder hen het brandende wrak wegddarrelde. Charley was de eerste die neerkwam, bijna op de voet gevolgd door Jefferson

Patrick. Nauwelijks had de Ier zich echter van z'n parachute ontdaan, of hij rende haastig in de richting waar de kleine mecano neergekomen was, even later gevolgd door Storm. Want een enkele blik had de piloot geleerd dat z'n vriend minder mooi terecht gekomen was, en diens jammerkreten waren dan ook niet van de lucht.

Haal me hier af!” gilde Charley, terwijl hij transpirerend van angst de rots omklemde. „O moeder! Was ik maar nooit bij de luchtvaart gegaan! En ik wilde helemaal niet mee! Ik wilde alleen maar rust en vakantie!” Toen greep de reusachtige Ier hem reeds vast en tilde hem als een veertje over de rand heen. De drie mannen besloten daarna eerst de toestand eens rustig te bespreken. Als door een wonder waren zij nu gered,

maar hoe bereikten zij de beschaafde wereld? En wat was de functie van het vreemde projektiel dat zij zagen? Jefferson Patrick zorgde daarbij nog voor een nieuwe verrassing. „We come samen door ramp. Wij moeten elkander vertrouwen, nietwaar. Ik have gezien dat jullie kerels met pit zijn. Alright. Ik leg m’n kaarten open. Ik ben niet een normale passagier, Piloot Storm. Ik ben een agent van de Britse Geheime Dienst.”

Zeer verbaasd vroeg Storm om nadere inlichtingen. „Luister,” gromde de enorme man met de baard. „Net zo goed als de Franse Maatschappij getroffen werd door raadselachtige ongelukken; net zo goed is that bij English Aircompagnie’s het geval. Alleen kregen wij nog duidelijker de indruk dat er iets achter moest steken, omdat ons kortgeleden het vreemde bericht bereikte uit onbekende bron, dat de ongelukken zouden ophouden indien de Engelse Rege-

ring een reusachtig bedrag wilde betalen. Dat was duidelijk chantage. John Bull betaalt niet graag voor niets. Mij werd verzocht deze zaak te onderzoeken. Dat heb ik gedaan, zoals U weet, door een vliegtuig van de bedreigde lijn te nemen, en . . .” Hij kon niet verder gaan, want Charley sprong eensklaps verschrikt over-eind. „Kijk! Daar!” gilde hij, en wees in de verte, waar plotseling enige ruiters waren opgedoken . . .

Storm, Charley en Jefferson Patrick trokken zich terug toen zij de ruiters in de verte zagen naderen. „Alles is mogelijk”, mompelde Arend. „Ik weet niet welke stammen zich in dit gebied ophouden. Wij kunnen niet gauw te voorzichtig zijn.” Doch Jefferson uitte plotseling een verwonderde uitroep. „Storm! Look there! Het zijn twee partijen. De achterste ruiters achtervolgen tezamen de voorste! En als er geen wonder gebeurt, krijgen ze hem te pakken óók!” Hij draaide zich wild om. De reus was – als gezegd – iemand met

een licht ontvlambaar gemoed en de gedachte dat zo-velen zich tegen één man keerden, maakte hem razend. „This is a rotten shame!” briepte hij driftig. „Kom mee, boys! De rotsen op! We moeten die arme kerel helpen!” Storm was het onmiddellijk met hem eens, maar Charley barstte uit in een droevig geklaag, waarin de woorden, „vakantie” en „rust” doorlopend terugkeerden, tot Jefferson hem dreigend aanraade op te schieten vóór hij z’n rust verloor!

Geholpen door Jefferson beklom Charley sidderend de rotsen. „Dit loopt nooit goed af!” griezde de mecano. „Waarom beginnen we hier aan! Waarom laten we anderen hun ruzies niet zelf uitzoeken!” Maar zelfs Storm die voor hem omhoog klom, sloeg geen aandacht op de klaagzangen van zijn vriend. Net als Jefferson was hij ervan overtuigd dat zij de

achtervolgde man helpen moesten. Diens leven stond op het spel. Toen zij de rand van de rotsen bereikten, zagen zij de ruiters dicht onder zich. Er was geen seconde meer te verliezen. Patrick wierp de piloot een waarschuwende blik toe en deze knikte begrijpend. Toen de achtervolgers vlak onder hen waren, wierpen zij zich vanaf de rotsen op hen . . .!

De vluchteling, die zijn paard tot het uiterste had aangezet om zijn vervolgers voor te blijven, wierp een verbijsterde blik achterom toen daar plotse-ling een hevig geschreeuw opklonk. Hij kreeg het on- wezenlijke gevoel dat hij droomde, zo snel was het toneel veranderd. Twee forse blanken waren als bij toverslag tussen zijn doodsvijanden opgedoken. Reeds sloeg één van hen een ruiter tegen de grond, om hem daar opnieuw genadeloos te bespringen. De andere, een harige barbaar met een enorme baard had zich

achter één der andere ruiters geworpen en maakte hem onder het uitschreeuwen van de afgrijselijkste bedrei- gingen machteloos. „Allah is mij genadig,” mompelde de Arabier dankbaar. Doch meteen merkte hij op, dat het overwicht niet geheel en al aan de zijde der blanke redders lag. Want nu ontdekte hij ook nog een kleine man, die schreewend als het befaamde speenvarken door twee tegenstanders machteloos werd gemaakt. Reeds hief één van hen dreigend zijn wapen op . . .!

Het leek er veel op dat Charley's vakantie een vroegtijdig en wreed einde zou nemen, maar juist op dat ogenblik zag Jefferson Patrick het gevaar, waarin de kleine mecano verkeerde. Hij gaf een schreeuw en Storm rende met grote sprongen zijn vriend te hulp. Terwijl hij de ene Arabier een trap in de borst gaf, zodat deze wel gedwongen was zijn slachtoffer los te laten, belandde zijn vuist met zo'n kracht op de kin van de andere aanvaller, dat die, zonder een

kik te geven in elkaar zakte. „Good work!” brulde Patrick, die inmiddels ook naderbij gekomen was. „Maar look! Daar gaat één op de vlucht!” En hij wees in de verte, waar de laatste Arabier zich in het zadel slingerde en in volle galop achter de rotsen verdween. Sombor staarde het troepje hem na. „Dat is fout,” bromde Storm bedachtzaam, „ik laat me hangen als die geen versterking gaat halen!”

Maar op dat ogenblik kwam de vluchteling, die op zo'n wonderlijke manier aan het gevaar ontsnapt was, buigend naderbij. „Salem aleikum!” groette hij. „Moge Allah Uw paden met rozen bestrooien. Gij hebt mij het leven gered! De eeuwige dank van mij en mijn vader, de machtige sheik Abdul Ben Kamir, zij Uw deel!” En terwijl Charley druk bezig was met het binden van de verslagen Arabieren, vertelde de vluchteling aan Storm en Patrick, dat zijn naam „Abduhlah” was en dat zijn vader aan het hoofd stond van de oeroude stam der Wharidza's. Abduhlah was tijdens een jachtpartij van zijn gezelschap afgedwaald en bij

het zoeken om hen terug te vinden, was hij plotseling gestuit op een kleine afdeling Rifs. „De Rifs zijn sinds eeuwen de doodsvijanden der Wharidza's” zo besloot hij, „en zonder Uw heldhaftige tussenkomst, zou zich ongetwijfeld een ramp hebben voltrokken.” Dankbaar ging het drietal in op het voorstel van Abduhlah, hem te vergezellen naar het paleis van zijn vader. Zij namen de paarden van de verslagen Arabieren en Charley, die een ogenblik tevoren nog in figuurlijke zin zo hoog te paard had gezeten, ondervond nu, dat zoiets in werkelijkheid nog grote moeilijkheden kon opleveren.

Met Abduhlah als gids bewoog de kleine stoet zich langzaam door de onafzienbare woestijn. Tegen de avond kwam een kleine oase in zicht. Hun gids vertelde, dat dit vroeger een versterking van de Rifs geweest was. Sinds zij er echter door de Wharidza's uit waren verdreven, waren de gebouwen verlaten en dienden nog slechts als beschutting voor doortrekkende karavanen. „Wij zullen hier de nacht door-

brengen,” stelde Abduhlah voor, „na wat er gebeurd is, lijkt het mij niet veilig, in het donker verder te trekken.” Storm en Patrick waren maar al te blij dat zij wat rust konden nemen, doch Charley stond er op de wacht te betrekken. „Ik mag die woestijn niet,” mompelde hij in zichzelf, terwijl hij met een reusachtig geweer in zijn armen in de nacht staarde. „Er gebeurt mij hier teveel.”

Voorlopig gebeurde er echter niets. Doodstil was het om hen heen. Arend en Jefferson Patrick hadden zich in een deken gerold en waren vast in slaap. Een eindje verder lag de jonge Abduhlah. Charley peinsde erover, hoe vreemd alles was gegaan. Hun vakantie was onderbroken door de luchtramp met het geheimzinnige projektiel. Daarna waren ze op weg gegaan om te trachten de oorzaak van de reeks aanslagen op de Franse lijntoestellen op te sporen en nu waren ze hier in de woestijn terecht gekomen. Trager

en trager gingen Charley's gedachten. Langzaam zakte zijn hoofd, doch met een ruk richtte hij zich weer op. „Nee,” mompelde hij in zichzelf, „ik moet wakker blijven. Er kan hier van alles gebeuren. Maar even later zakte toch zijn kin weer op de borst, zijn oogleden vielen toe en Charley sliep de slaap der rechtvaardigen. Hij merkte er niets meer van, hoe een donkere gedaante, gehuld in een witte burnoes, voorzichtig naderbij sloop.

Opeens schrok Charley wakker, doch vóór hij kon opspringen of zelfs maar een kreet uiten, was de sluipende Arabier op hem toegesprongen. Zijn vuist schoot uit en trof Charley keihard op zijn kin. Zonder een kik te geven, sloeg de kleine mecano achterover; Storms sombere vermoeden was waarheid geworden. De Arabier, die zij hadden zien wegvluchten, was teruggekeerd naar zijn kamp en had daar versterking gehaald. Van alle kanten stormden de Rifs nu toe en in

een ogenblik waren Storm en de reus met de rode baard overmeesterd. Wel hadden ze zich tot het uiterste verdedigd, doch de overmacht was te groot en weldra waren zij zo stevig gebonden, dat zij geen vin meer konden verroeren. Zij werden op hun paarden gezet, evenals Charley, die inmiddels ook weer uit zijn verdoving ontwaakt was. Zo zette de stoet zich in beweging.

Als we nog eens iemand de wacht moeten laten houden, weten we tenminste wie we dat kunnen toevertrouwen,” kon Storm niet nalaten op te merken, toen de stoet zich in beweging zette. En de ongelukkige Charley wist niet waar hij kijken moest van schaamte. „Hm,” bromde Jefferson Patrick, „alles goed en wel, maar ik zou wel eens willen weten, waar de jonge Abduhlah gebleven is. Zouden ze hem gekild hebben, of could hij get away?” Op dat ogenblik stormde een bewaker op hen toe. „Zwijg! Blanke honden!” snauw-

de hij dreigend en toen Charley verontwaardigd wou gaan beweren, dat hij geen mond opendeed, porde de man hem op een gevoelige manier met zijn geweerkolf in de zij om zijn bevel de nodige kracht bij te zetten. Met een ongelukkig gezicht zag de arme Charley van verdere discussie af. Ook al, omdat uit de troep, die voor hen uit reed, plotseling een geschreeuw opklonk. Toen de gevangenen nieuwsgierig opkeken, zagen ze recht voor zich uit een tentenkamp liggen, waar ze spoorsslags naar toe reden.

Zodra zij in het kamp van de Rifs aankwamen, werden piloot Storm en zijn vrienden in een tent geworpen. Twee schildwachten betrokken de post er voor. Aan ontkomen viel niet te denken. „Ik vraag me af what they met ons gaan uitvoeren,” vroeg Jefferson Patrick zich af, om toen plotseling de anderen met een

hoofdbeweging te beduiden dat zij moesten zwijgen. „De wachtposten...” fluisterde hij. „Ze praten samen. En toevallig understand ik genoeg Arabic om hen te beluisteren...” Roerloos lagen de drie mannen naast elkaar in de schemerige tent, luisterend naar het zachte gemompel dat van buiten tot hen doordrong...

Ik kan ongeveer volgen what they are talking about,” fluisterde de Ier even later. „Ze zeggen dat Joesoef, hun aanvoerder, wiens bijnaam „De Gele Hond” schijnt te zijn, er op staat om ons te killen. Doch er is iemand anders, die zij de 'Mistress' noemen die daar tegen is. Het schijnt echter dat de Mistress vanavond naar Algiers vertrekt, en dat Joesoef dan zijn bloedig voornemen uit wil voeren. Het ziet er not so good voor ons uit.” Hij kon niet verder gaan. Plotse-

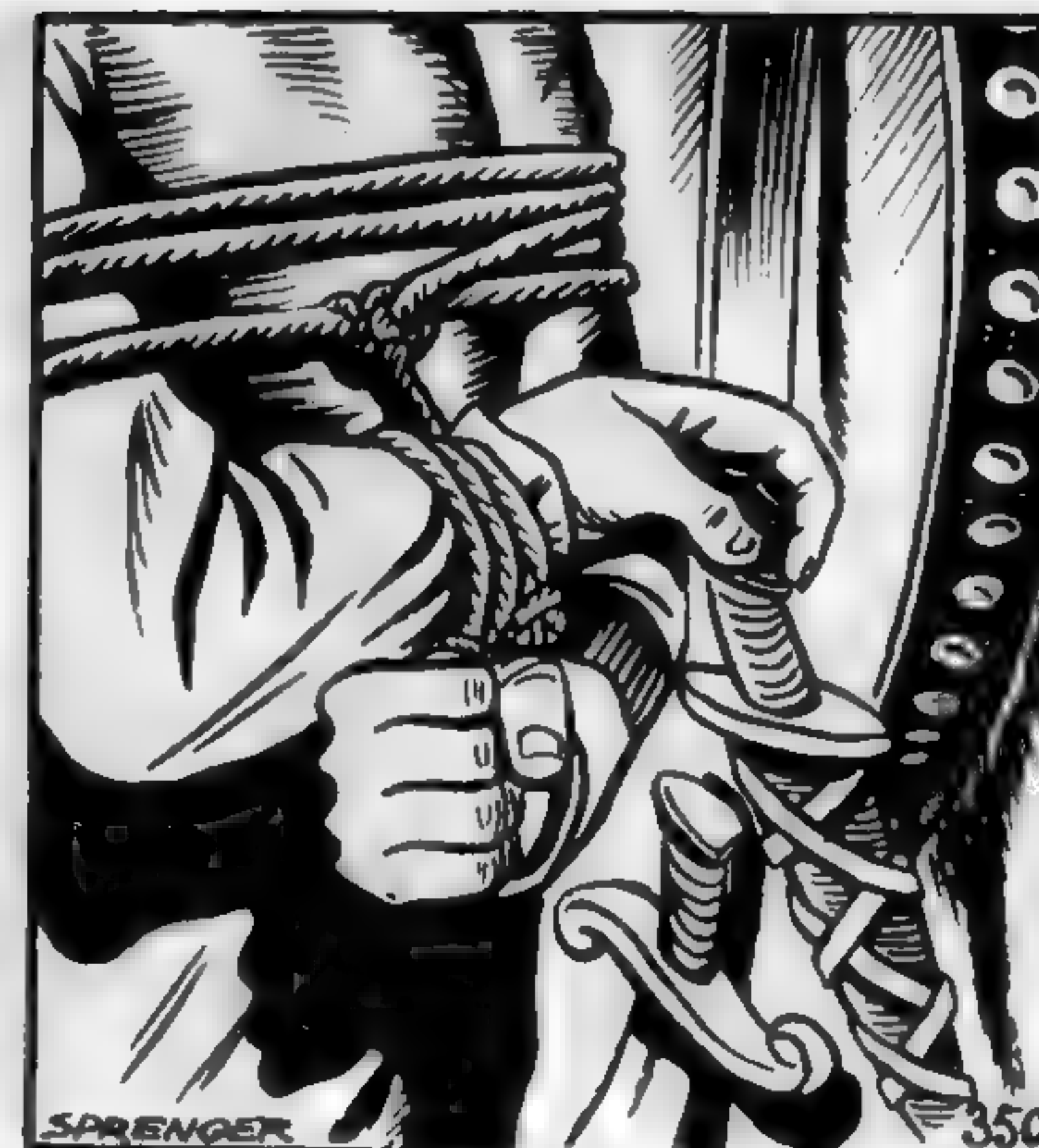
ling traden enkele Arabieren binnen en dwongen hen mee te komen. Zij werden naar een grote tent geleid. Toen Storm binnentrad, zag hij een zwaarlijvige Arabier met een wreed gelaat vadsig op een soort verhoging zitten, en vermoedde bijna onmiddellijk dat dit Joesoef, „De Gele Hond” was. Doch wat hem het meest verbaasde, was het meisje, dat naast hem stond. Want zij was duidelijk een blanke . . .

Storms gedachten werkten bliksemsnel. Wie was dit blanke meisje, dat haar gelaat zo zorgvuldig verborg? Hij behoefde niet lang te wachten, want Joe-soef maakte een lui gebaar in hun richting. „Dit zijn de barbaren waarover ik U mocht spreken, o schone dochter van het Avondland,” sprak hij. „Geen twijfel dat gij met mij instemt dat zij gedood moeten worden, nietwaar Mistress?”

‘Mistress?’ schoot het door Storm heen. Dus dit was degene die hen de hand boven het hoofd had gehouden. Waarom? Het was allemaal erg mysterieus. Tijd om

verder na te denken had hij echter niet, want plotseling veranderde de situatie in de tent volkomen. Buiten klonk plotseling een hoge, gierende janktoon, die snel naderde. Charley herkende het geluid onmiddellijk en gaf een gil. „Het projektiel! Arend! Het projektiel dat ons toestel vernietigde gaf ook zo’n geluid! Help!” Ook de Arabieren waren hevig verschrikt en opgewonden. Alleen het meisje verloor geen ogenblik haar tegenwoordigheid van geest. Snel wierp zij een blik naar buiten en mompelde: „Ze zijn vroeg. Zou er iets misgelopen zijn met onze plannen...?”

Er is geen twijfel mogelijk" fluisterde Storm de baardige Ier toe. „Dat meisje heeft iets met die geheimzinnige projektielen uitstaande. Het ziet er naar uit, dat we weer op het oude spoor terug zijn."

"Of we er veel aan hebben is something else", gromde Patrick verbitterd. „Die chieft is duidelijk van plan to kill ons, old boy." Charley, die deze sombere voor-

spelling opving, ging een rilling door de leden, Wanhopig rukte hij aan de touwen die hem bonden. Toen hij zag dat de aandacht van iedere aanwezige op het meisje en Joesoef gericht was, rijpte er een stoutmoedig plan in hem. Behoedzaam schoof hij naast één der Arabieren en tastte met zijn gebonden handen naar diens mes...

Dus je gelooft dat Joesoef ons doden zal?" vroeg Storm gedempt. „Daar is niets te geloven aan, old man. Hij sprak daarover al met het meisje, toen wij binnen werden gebracht. Ik geloof niet dat ze hem tegen zal kunnen houden. Bovendien kijk, ze gaat weg..."

Het meisje had zich thans haastig naar de uitgang van de tent begeven. „Ik moet direkt naar Algiers, Joe-

soef", zei ze opgewonden." „Die projektielen hadden hier niet mogen verschijnen. Zorg dat ik een escorte krijg. Ik moet de Getekende spreken..." Dat was het laatste wat de mannen opvingen, want toen traden zij de tent uit. Doch een ogenblik later zag Arend door een spleet hoe het meisje afscheid van Joesoef nam – en had hij het onbehaaglijke gevoel dat zij net zo goed hun doodvonnis had kunnen tekenen.

Terwijl Arend somber de situatie overdacht, voelde hij ineens iets kouds tegen zijn hand. Iemand was bezig behoedzaam zijn banden door te snijden. Hij wierp een snelle blik over z'n schouder en zag dat het Charley was. Haastig keek Arend weer voor zich – om de blik te ontmoeten van één hunner bewakers, die hem argwanend opnam. Hij maakte zich zo breed mogelijk, maar de Arabier scheen te voelen dat er iets

gaande was. Zijn hand schoot dreigend naar zijn mes. „Wat tracht gij daar te verbergen, o blanke hond...” Verder kwam hij nooit. Want op dat ogenblik sprong Arend naar voren en sloeg hem neer. Voor de andere wachters in actie konden komen, waren ook Patrick en Charley reeds in volle aanval en een kort maar hevig gevecht ontstond...

Het gevecht in de tent was gauw beslist. De drie mannen beseften dat het om hun leven ging, en hun aanval kwam zo snel en onverwachts dat zij hun bewakers overmeesterd hadden, eer deze de kans kregen alarm te slaan. „Zo kan de luchtmacht het toch alleen maar”, snoefde Charley. „Wat nu, Arend?” Als de bliksem de kleren van die kerels aantrekken”, ge-

bood Storm haastig. Hij besepte dat zij geen ogenblik te verliezen hadden en dat zij alleen een kans hadden om uit het kamp te ontsnappen, wanneer zij in niets van hun vijanden verschilden. Maar toch klopte zijn hart onrustig toen zij een ogenblik later de tent uitgleden. „Snel”, beval hij gedempt, „naar de paarden...”

Terwijl de drie mannen zich in de richting haastten waar gesnuif en getrappel de aanwezigheid der paarden verried, begeleidde Joesoef het meisje, dat de 'Mistress' genoemd werd, naar de uitgang van het kamp. Enkele ruiters vergezelden haar. „Zorg dat de blanken bewaakt worden tot ik uit Algiers terug ben”, beval ze Joesoef. Doch zodra zij verdwenen was, schudde deze langzaam het hoofd. „Ge vergeet dat ik in dit kamp beveel, o bloem van het Westen”, mom-

pelde hij, terwijl een wrede glimlach om zijn lippen speelde. „En ik heb de blanken altijd gehaat...” Daarna haastte hij zich naar de tent terug. Maar indien hij geweten had, dat de drie blanken reeds de paarden bereikt hadden en dat de Ier – die vloeiend Arabisch sprak – de wachter beval hun de paarden te geven, omdat zij een gewichtige opdracht moesten uitvoeren, zou zijn glimlach vermoedelijk iets minder zelfverzekerd zijn geweest...

Maar Joesoef verheugde zich zo in de gedachte dat hij de blanken in zijn macht had, dat hij nergens anders aandacht aan besteedde. Hij lette zelfs niet op de drie ruiters, die hem spoorlags voorbij reden vlak voor hij de tent bereikte. Maar Storm herkende hem en het koude zweet brak hem uit, toen hij zag hoe weinig stappen de aanvoerder van de tent

scheidden. Zodra Joesoef zijn verslagen mannen vond, zou hij het gehele kamp alarmeren. Hij gaf zijn paard de sporen. Juist toen Joesoef de tent binnenging, en als verlamd bleef staan door wat hij daar aanschouwde, bereikten zij de uitgang van het kamp. Reeds wilde Arend een zucht van verlichting slaken, toen een wachtpost grimmig naar voren trad en hen aanhield...

Een ogenblik leek het, alsof hun vlucht zou mislukken. Maar gelukkig behield Jefferson Patrick zijn tegenwoordigheid van geest. Hij begreep onmiddellijk, dat ze, zoals de zaken nu stonden, met list verder zouden komen dan met geweld. „Bevel van Joesoef!” schreeuwde hij tot de wachtpost, die nog steeds zijn paard bij de teugel hield. „Wij shall Mistress volgen!” Onderwijl wierp hij een bezorgde blik over zijn schouder. In de verte zag hij Joesoef recht op de grote tent afgaan. Ieder ogenblik kon hij nu

de gebonden bewakers ontdekken en dan zou alles voor niets geweest zijn. Of de wachter hem verstaan had of niet, of dat alleen het woord 'Mistress' indruk op hem gemaakt had, in ieder geval veranderde zijn houding. Doch op hetzelfde ogenblik dat de man de teugels wilde loslaten, klonk achter hen een woedende schreeuw: „Niemand doorlaten! Alle uitgangen afzetten!” Joesoef had de voorhang van de tent teruggeslagen en de bewusteloze bewakers gezien.

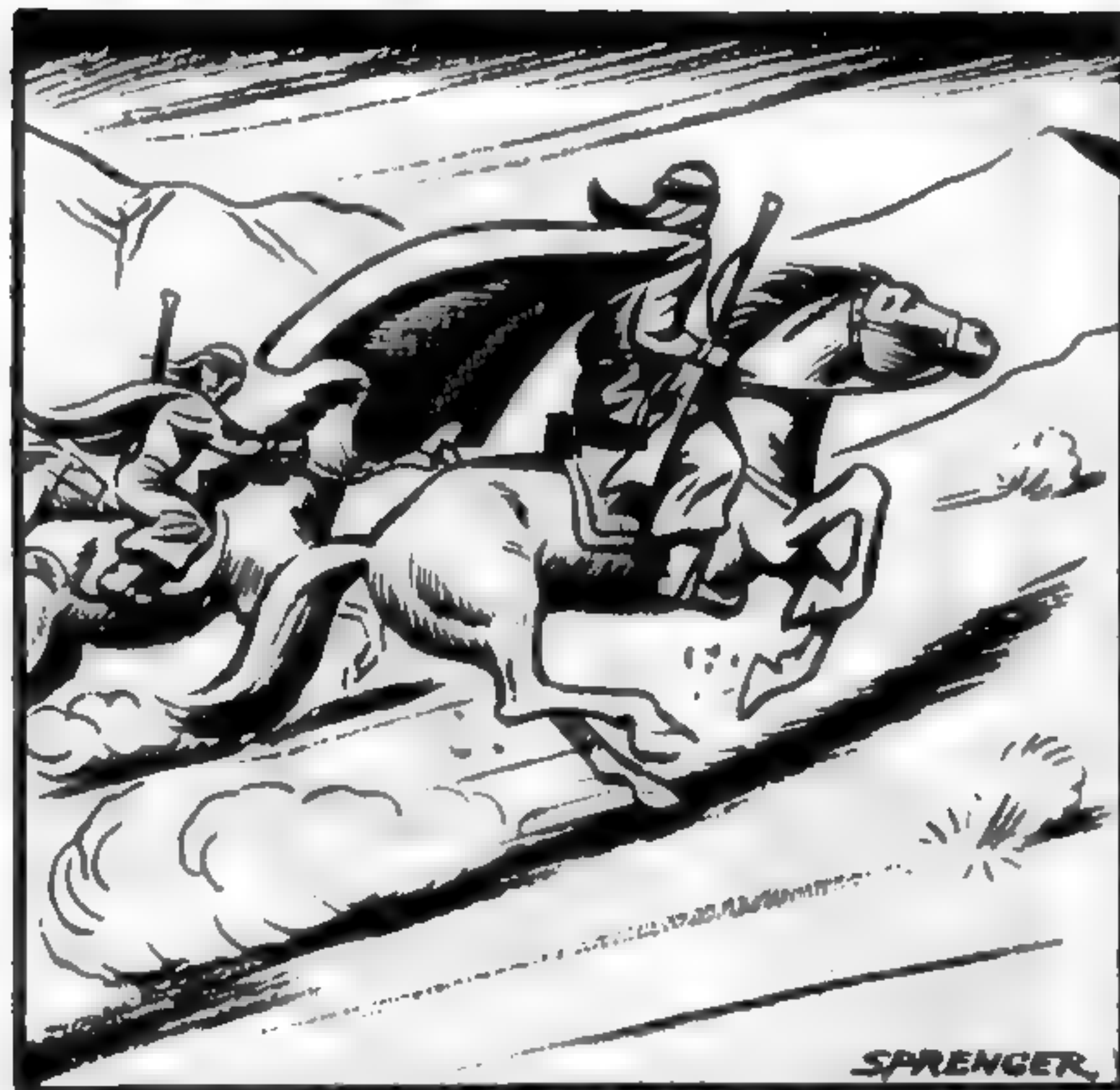
Meteen leek het hele kamp in een hel herschapen. Overal klonken woedende kreten en het geluid van dravende voetstappen. Eén ogenblik ontzoonk Storm de moed. Zou hun poging nu op het laatste moment mislukken? Maar de gedachte aan de zekere dood, die hen wachtte wanneer zij opnieuw in Joesoefs macht zouden geraten, deed hem onmiddellijk handelen. Hij rukte zijn paard hard aan de teugels, waardoor het wild begon te steigeren. De man, die nog steeds de

teugels vasthield, was op deze onverwachte beweging niet verdacht en viel achterover. Een tweede Arabier, die kwam toestormen, kreeg een schop die hem voorlopig buiten gevecht stelde en Jefferson Patrick liet zich evenmin onbetuigd. „Vooruit!” schreeuwde Arend en op hetzelfde ogenblik stormde het drietal het kamp uit, de woestijn in. Achter zich hoorden zij de woedende kreten van Joesoef.

Joesoef was een beroerte nabij. Dreigend schudde hij zijn opgeheven vuist in de richting van de drie vluchtelingen, die zonder omkijken voort galoppeerden en spoedig nog slechts als kleine stipjes te zien waren. „Te paard! Hen achterna! Grijpt hen!” schreeuwde Joesoef, terwijl hij zich hoe langer hoe meer opwond. Het duurde niet lang, of de Arabieren hadden zich in het zadel geslingerd en even later stoof de troep het kamp uit, de vluchtelingen achterna. Die reden nog steeds in wilde draf voort, doch Storm kon

het niet laten, telkens even achterom te kijken. „Devils”, hijgde de reus met de rode baard, „dat was on the kantje! Ik moet er niet aan denken, what gebeuren zou als die butchers ons te pakken hadden gekregen!” „Daar begint het anders hard op te lijken”, antwoordde Storm. „Zij hebben de achtervolging ingezet!” Inderdaad waren in de verte de ruiters van Joesoef verschenen en één blik was voldoende om te zien, dat zij snel op het drietal wonnen.

Angstig joegen de vluchtelingen voort door het woestijnlandschap. Doch telkens, als Storm een blik over z'n schouder wierp, besepte hij duidelijker, dat Joesoef en diens mannen sneller waren dan zij. Achter hen knetterden schoten. Kogels floten om hen heen en deden boosaardige zandwolkjes opstuiven. De Arabieren, zonen der woestijn, vuurden in volle ren op

hen, zonder hun voortstuivende rossen ook maar een ogenblik in te houden. „Dit loopt mis . . .” mompelde Arend bezorgd. En hij had die woorden nog niet uitgesproken, of een kogel trof Charley's paard en deed het arme dier hinnikend ineenzakken, terwijl het z'n ruiter afwierp. Met een kreet van schrik hield Storm de teugels in . . .

Een schel vreugdegehuil steeg onder de aanstormende ruiters op, toen zij Charley zagen neerstorten. Misschien hadden Storm en Jefferson Patrick nog kunnen vluchten, maar de gedachte kwam zelfs niet in hen op om hun onfortuinlijke vriend te verlaten. Snel wierpen zij zich neer achter het dode paard en openden het vuur op de Arabieren. Die stegen af en beantwoordden het schieten ogenblikkelijk. Toen het geknetter echter een ogenblik bedaarde, hief de Ier

verschrikt het hoofd op. Van de andere zijde klonken in de verte ook schoten op. Een nieuwe groep ruiters naderde, al schietend. Verbijsterd en wanhopig vroegen de drie blanken zich af, wie de vreemdelingen konden zijn. Doch Joesoef slaakte een voldaan gegrom. „Dat moet de Mistress met haar escorte zijn”, schreeuwde hij z’n mannen toe.” Ze hebben het schieten gehoord en zijn teruggekeerd om die blanke honden van de andere zijde aan te vallen...”

Waarom ben ik ooit naar al dit ellendige zand gekomen!” jammerde Charley transpirerend. „Heb ik dertien vliegtuigongelukken overleefd om me hier door ’n stelletje wildemannen kapot te laten schieten? O Moedertje . . . !” Star van angst keek hij naar de op hen aanjagende ruiters, wier geschiet thans nog in hevigheid toenam. Storm klemde de tanden op elkaar. Dit betekende de genadeslag. Hij hoorde de stem van Joesoef juichen, terwijl hij z’n Arabieren beval de blanken neer te schieten, indien zij hun kant opvluchtten.

Ontkomen was niet meer mogelijk; zij zaten als ratten in de val! De vreemde ruiters waren nog vijftig meter van hen vandaan . . . nog twintig . . . nog tien . . . nog . . . En toen kon hij z’n ogen nauwelijks geloven, want de aanstormende troep boog plotseling uiteen en in plaats van de drie vrienden aan te vallen, reden zij dreigend op Joesoefs mannen in, die in verwarring vluchtten. „Hulp . . . !” hijgde Arend verbijsterd. „Maar hoe is dat mogelijk . . . !?”

Onder het uitstoten van een schallende oorlogskreet joegen de nieuwe ruiters op Joesoef en diens mannen in, die in paniek vluchtten. De drie blanken sloegen hun wonderbaarlijke redding met ongeloof gade. Tot Storm plotseling opsprong en met een vreugdekreet op de aanvoerder der reddingstroepen toerende. „Abduhlah! Het is Abduhlah!” En werkelijk, het was de jonge Arabier, die zij eenmaal uit Joesoefs handen hadden gered. Toen ze overvallen werden had

hij kans gezien te ontkomen en was naar de stam van zijn vader gevlucht om hulp te halen. Zij begroetten elkaar met geestdrift en terwijl Abduhlah's ruiters terugkeerden van hun achtervolging, nodigde de jonge aanvoerder de drie mannen uit om hem te volgen. Allen accepteerden dit gretig – behalve Charley, die jammerde dat al dat paardrijden nog eens zijn ondergang zou worden.

Enige uren later, terwijl de zon reeds onderging, maakten de Arabieren kamp bij een kleine oase. Storm, Charley en Patrick hadden hun Arabische vermomming afgelegd. „Maar ook zonder dat zult gij hartelijk welkom zijn in de stam mijns vaders, o Zonen van het Avondland”, verklaarde Abduhlah. „Doch zeg mij wat voert U hierheen, langs de paden der woestijn?” Storm had geen bezwaar om de edele Oosterling in vertrouwen te nemen en vertelde hoe zij er op uitgetrokken waren om een einde te maken aan de geheimzinnige vliegtuigrampen, die veroorzaakt wer-

den door onbekende vliegende projektielen. Ook Abduhlah had daarover gehoord en wilde hen blijven steunen. „Doch ook met hulp zal Uw zoeken zijn als zoeken naar een zilveren gesp in de woestijn.”

„Wij hebben één aanwijzing,” verzekerde Arend echter. „Het meisje dat wij in Joesoefs kamp ontmoetten, en dat de Mistress werd genoemd, had absoluut iets met die geheimzinnige projektielen uit te staan. En herinneren jullie je nog hoe zij zei, dat ze naar Algiers zou gaan om de Getekende te zoeken?”

Good gracious, you're right!" viel Patrick Storm opgewonden bij. „Dat meisje, de Mistress kan ons op het spoor brengen en zij ging absolutely naar Algiers om de Getekende te zoeken. Dat is het spoor dat we moeten volgen! Weet jij iemand who de Getekende genoemd wordt, friend Abduhlah?" De jonge aanvoerder schudde het hoofd. „Algiers' inwonertal is groot als het zand", zei hij. „Maar laat ons naar die

stad rijden en een onderzoek instellen. Wij viere kunnen vooruit rijden en ik zal mijn mannen vragen verspreid na te komen, zodat zij niet opvallen." De zon was de volgende ochtend nog maar nauwelijks opgegaan, toen de vier ruiters zich op weg begaven; op weg naar Algiers met zijn vele raadsels, én . . . het antwoord op het raadsel van de geheimzinnige vliegtuigrampen!

Op een vroege ochtend holden de krantenjongens opgewonden door de straten van Algiers. „Koopt en leest! Opnieuw een geheimzinnige vliegtuigramp! Koopt en leest! Geheimzinnige ongelukken mysterieuzer dan ooit!” Een slank, blond meisje, dat op het terras van een groot hotel zat te ontbijten, kocht zo’n krant. Ze las het nieuws met een zorgelijk gezicht.

„Opnieuw!” mompelde ze, het hoofd opheffend. „Zal er dan nooit een einde komen aan deze misdaad! O, ik wilde...” Ze stakte plotseling. Haar gezicht werd doodsbleek terwijl ze de drie mannen opnam, die aan het einde van de straat naderden. „Piloot Storm...” mompelde ze, haastig opspringend. „Storm en zijn vrienden... Vlug, ze mogen mij niet zien...!”

Piloot Storm, die met zijn mecano Charley en de driftige Ierse detective Jefferson Patrick in Algiers was aangekomen, verkeerde in zalige onwetendheid van de opwinding welke hij veroorzaakte. Zij logeerden ook in dit hotel. „Nu zitten we al een maand achter de oplossing van dit raadsel aan”, zei hij, de krant doorbladerend die hij op straat gekocht had, „maar ik kan niet zeggen dat we veel verder gekomen zijn. Heb je niet een voorstel, Patrick?” Deze dacht diep na. De commissaris van politie van Algiers kende

hij van vroeger. „En ik geloof dat het de moeite waard zal zijn hem de dingen, die wij te weten zijn gekomen te vertellen”, zei hij, terwijl ze zich haastig op weg begaven. „Mogelijk kan hij ons helpen.” Het kostte enige moeite om tot de commissaris door te dringen, maar Jefferson overschreeuwde iedere ambtenaar die hem liet wachten gemakkelijk, en de kracht waarmee hij vijf minuten later de deur open wierp en zijn vriend begroette, deed de ruiten rinkelen...

Commissaris Orim Ney was verheugd zijn vriend Patrick terug te zien. Zijn vreugde ging over in verbazing, toen hij vernam wat de drie vrienden zo al overkomen was. Toen Patrick vertelde over de 'Mistress', het meisje dat de oorsprong van de projectielen zou kennen, en over de „Getekende”, die haar hier in Algiers zou opwachten, schudde de commissaris meewarig zijn hoofd en zei: „Ik ben machteloos

van smart, maar ik geloof niet, dat er een 'Getekende' in Algiers bestaat.”

Hij zou wellicht minder zeker gesproken hebben, indien hij op dat ogenblik het meisje, dat zo van Storm geschrokken was, had kunnen horen mompelen: „Storm jaagt op ons geheim. Ik moet zo snel mogelijk de Getekende waarschuwen...”

Het spijt me, old boy'', zei Patrick, toen zij naar het hotel terugliepen. „Ik had gehoopt dat Commissaris Orim Ney meer te vertellen had. Maar hij kent de Getekende niet. Toch zei de Mistress, dat de Getekende zich hier in Algiers moest bevinden. We moeten hem te pakken zien te krijgen, desnoods met behulp van Abduhlah en diens mannen. Hij is het enige spoor dat we kunnen volgen om het raadsel van die geheimzinnige vliegtuigrampen ooit tot klaarheid te brengen.” Zo sprekend waren zij hun hotel genaderd.

Daar werden zij tot hun verbazing echter opgewacht door een bediende, die verklaarde dat er twee heren waren gekomen, die Storm en z'n vrienden dringend wensten te spreken. Terwijl de drie mannen zich naar hun kamers haastten, waar de vreemdelingen wachtten, voerde een Chinees met een ondoorgrondelijk gezicht het blonde meisje, dat de Mistress genoemd werd, door de gangen van een oud, oosters huis. „U hoeft niet lang te wachten'', verklaarde hij nasaal. „De Getekende zal U dadelijk ontvangen.”

Toen het meisje het grote, stille vertrek binnentrad, voelde zij zich verre van behaaglijk. Ze ging zitten en wachtte. Hoewel ze op alles voorbereid was, schrok ze onwillekeurig toen een ogenblik later een gordijn bewoog, waarachter zich een donkere schaduw aftekende. Wie zich daar ook bevond, hij nam kennelijk alle voorzorgen om onbekend te blijven. „Gij zoekt de Getekende”, klonk een scherpe stem. „Wat wenst gij?” Ik meende er goed aan te doen U te vertellen, dat Piloot Storm is aangekomen”, zei het meisje zacht. „Hij heeft U reeds vaker dwarsgezeten.

Hij kan gevaarlijk worden.” „Een gewone piloot?” De onbekende lachte. „Maar goed, ik zal zorgen dat hij onschadelijk wordt gemaakt. Overigens is het goed dat ge gekomen zijt. Ik heb een nieuwe opdracht voor U.” Het meisje balde onwillekeurig haar kleine vuisten. „Dat – dat is oneerlijk”, protesteerde ze bleek. „Ik heb U reeds de vorige maal gezegd, dat ik niets meer met Uw misdadige organisatie te maken wilde hebben...” Doch een zacht, snijdend gelach was het enige antwoord op haar verweer...

Ge zijt dwaas, o Dochter van het Avondland, om U tegen de Getekende te verzetten'', kwam de stem achter het gordijn, zacht. „Wat ik U vroeger beloofde, heeft geen waarde meer. Mijn plannen zijn veranderd. Ik heb Uw hulp nodig. En weet, dat ik U kan dwingen te doen wat ik verlang! Ge zwijgt? Dat is verstandig. Luister dan nauwkeurig naar mij. Hebt ge ooit gehoord van de 'Onderneming Oxford'...?' En terwijl het meisje gespannen naar de zachte stem luisterde, ontmoette Piloot Storm op zijn hotelkamer de

vreemdelingen, die hem wensten te spreken. Het bleken twee klinkende namen op luchtvaarttechnisch gebied te zijn. „Wij vernamen, dat U bezig bent met een onderzoek naar de geheimzinnige vliegtuigrampen'', begon één van hen, nadat Jefferson, die de beide heren bleek te kennen, hen luidruchtig aan elkaar had voorgesteld. „Daarom zoeken wij contact met U. Het betreft hier een zaak, die tot geen prijs bekend mag worden. Wij noemen hem de 'Onderneming-Oxford'.

Storm, noch de beide anderen, hadden ooit van de 'Onderneming Oxford' gehoord. De beide luchtvaartdeskundigen legden daarop uit, dat dit de naam was voor een reeks onderzoeken, welke de Britse Regering verrichtte met een geheel nieuw soort vliegtuigmotor met straalaandrijving. „Helaas schijnt iets van deze onderzoeken, die wij in het grootste geheim uitvoerden, te zijn uitgelekt,” sprak de oudste zorgelijk. En waarschijnlijk zou die zorg nog heviger

zijn geworden, indien hij geweten had hoe op ditzelfde ogenblik de mysterieuze figuur, die zich de 'Getekende' noemde, tot een geschrokken meisje zei: „...Nu ik U verklaard heb wat de 'Onderneming Oxford' is, zult U reeds begrijpen dat ik deze nieuwe vinding ten koste van alles in handen wil krijgen. Reeds zijn enkele van mijn getrouwen op onderzoek uit. Maar ik wens dat U de leiding van dit onderzoek op U neemt...!”

In de hotelkamer ging het gesprek ondertussen voort. „Wat bracht U ertoe ons op te zoeken, gentlemen?” informeerde Arend. „Wij kregen bericht van de Engelse Regering, dat de detective Jefferson Patrick in Haar dienst was en dat wij ons tot hem moesten wenden indien wij hulp nodig hadden,” was het antwoord. „Er is een bedreiging binnengekomen dat de resultaten van ons onderzoek inzake de nieuwe vliegtuigmotor gestolen zouden worden, indien er niet een enorm hoog bedrag werd betaald. Daarom ver-

trekken wij morgen uit Algiers. Het is hier niet veilig meer voor ons. In deze tas bevinden zich alle papieren welke op de uitvinding betrekking hebben. Wij dachten er veiliger aan te doen, wanneer wij ons onder Uw bescherming stelden tot het uur van ons vertrek aanbreekt. Reeds enige tijd hebben wij het gevoel dat wij gevolgd en beluisterd worden.” Indien zij op dat ogenblik een blik op de zolder boven het vertrek hadden kunnen werpen, zou dat gevoel snel zekerheid zijn geworden...

We'll help you, gentlemen," verklaarde Jefferson geestdriftig. Hij sprak zo enthousiast, dat hij geen oog voor Storm had, die enigszins verbaasd naar de tafel staarde. Van boven vielen kleine stukjes kalk op het tafelblad. Het duurde even voor de betekenis daarvan tot Arend doordrong. Maar toen aarzelde hij ook geen seconde. Daarboven, op de zolder, moest iemand zijn, door wiens bewegingen de kalk losraakte van het plafond. Hij stond op en begaf zich zo

rustig mogelijk naar de deur. Tot geen prijs mocht hij thans argwaan wekken. „Waar ga je heen, my friend?" vroeg Patrick verbaasd. „Even wat sigaretten halen," zei Arend nonchalant en sloot de deur achter zich. En terwijl de spion toeluisterde hoe de Ier kwaadaardig uitvoer tegen een 'ijskouwe Dutchman, die nooit bijzaken van hoofdzaken kon onderscheiden', zag hij niet de geluidloze schim, die achter hem verscheen. Maar Storm zag hem des te beter...!

Geluidloos sloop hij naderbij. Nu zag hij de man voor zich. Het was een kerel met een zeer ongunstig uiterlijk, wat nog verhoogd werd door de gouden ringen, die hij in zijn oren droeg. Hij lag geknield en hield zijn oor nog steeds luisterend op de grond. Lenig als een kat sloop Storm naderbij, doch op het allerlaatste ogenblik scheen de man een gerucht gehoord te hebben, of te voelen, dat hij niet langer alleen op de zolder was. Bliksemsnel sprong hij overeind en op hetzelfde ogenblik zag Storm het blauwachtige staal

van een lange dolk in zijn handen flitsen. Met een nijldige grauw sprong de spion op hem af, de dolk opgeheven, doch in de allerlaatste seconde maakte Storm een snelle, zijwaartse beweging en het staal schoot langs hem heen. Door deze onverwachte beweging was Storm echter zijn evenwicht kwijt geraakt en ruggelings op de grond terecht gekomen. Zijn positie was verre van gunstig, want de ander had zich onmiddellijk hersteld en kwam nu dreigend op hem af...

Verkrijgbaar in de reeks bibliotheek van het Nederlands beeldverhaal:

nr. 1. P.C. Wijn	Dick Durfal	– het oog van Siva
– de kale jonker
2. M. Lodewijk	Frank de Vliegende Hollander	– safari in de ruimte
3. P.C. Wijn	Gloria van Goes	– Joffer op drift
– de vergeten vallei
4. P.C. Wijn	Frank de Vliegende Hollander	– Australisch avontuur
5. H. Sprenger	Piloot Storm	– het verijdelde complot 1/32
– gevleugelde avonturen 33/70
6. P.C. Wijn	Gloria van Goes	– het valse vuur
– de erfgenamen
7. F. Kloezeman	Stoomschip SS Anne	– deel 1
8. H. Sprenger	Piloot Storm	– gevleugelde avonturen 71/94
– het dak van de wereld 95/142
9. P.C. Wijn	Frank de Vliegende Hollander	– gevangenen van het oerwoud
10. H. Sprenger	Piloot Storm	– het dak van de wereld 143/212
11. P.C. Wijn	Verowin	–
12. P.C. Wijn	Verowin	– speciale uitgave
13. P.C. Wijn	Gloria van Goes	– Gloria van Goes op de vlucht
14. F. Kloezeman	Stoomschip SS Anne	– deel 2
15. H. Sprenger	Piloot Storm	– het masker valt
16. P.C. Wijn	Jennifer Scott	– bestemming Oregon

uitgeverij

de Lijn

De avonturen van Piloot Storm, reeds 5 titels verschenen.

Meerdere delen zijn in voorbereiding!